

EGW bibelkommentar bind to

Oversat 2012, teksten er på effata.dk og ellenwhite.dk

Josvabogen

Kapitel 1

(993) **Ingen bedre vejleder end Gud.**--Hvis mennesker vil vandre på den sti som Gud har markeret for dem, vil de have en rådgiver, hvis visdom er langt over nogen menneskelig visdom. Josva var vis general, fordi Gud var hans vejleder. Det første sværd, som Josva brugte var Åndens sværd, Guds ord. Vil mennesker som har med store ansvar at gøre løse det første kapitel i Josva? [Josva 1,1.5.7 citeret.]

Troer du at Josva ville have fået alle de formaninger hvis der ikke var fare for at han kom under fejlagtig indflydelse. Det var fordi den stærkeste indflydelse blev udøvet imod hans retfærdighedsprincipper at Herren i sin barmhjertighed pålagde ham ikke at vende til højre eller til venstre. Han skulle følge den strengeste renheds vej. [Joshua 1,8.9 citeret.] Hvis der ikke var nogen fare for Josva, ville Gud ikke gang på gang have formanet ham til at være ved godt mod. Men midt iblandt alle hans sorger, havde Josva sin Gud til at lede sig.

For mennesker er der ikke noget større bedrag end at tro at det i alle vanskeligheder kan finde en bedre vejleder end Gud, en klogere rådgiver i enhver nødsituation, et stærkere forsvar under nogen som helst omstændigheder. (MS 66, 1898).

7, 8. Hemmeligheden ved Josvas succes.--Herren har et stort arbejde at udrette i vor verden. Ethvert menneske har Han givet *Sit* arbejde for mennesker at gøre. Men mennesker skal ikke gøre mennesker til sin vejleder, for han ikke bliver ledt på vildspor; dette er altid usikkert. Så længe bibelreligionen udformer aktivitetsprincipperne for tjeneste, samtidig er det nødvendigt at daglig bede om visdom fra al visdoms Kilde. Hvad var Josvas sejr? Du skal meditere over Guds Ord dag og nat. Herrens ord kom til Josva lige før han gik over Jordan.... [Josva 1,7, 8 citeret.] Dette var hemmeligheden ved Josvas sejr. Han gør Gud til sin Vejleder. (Brev 188, 1901).

Rådgivere bør gemme på alt som kommer fra Gud.--Dem som har en rådgivers position bør være uselviske mennesker, troens mennesker, bønnens mennesker, mennesker som ikke vover at stole på deres egen menneskelige visdom, men vil søge alvorligt for lys og forstand til hvilken er den bedste måde at føre deres forretning på. Josva, Israels befalingsmand, søgte flittigt de bøger hvori (994) Moses nøje havde nedtegnet de anvisninger Gud havde givet.--Hans pålæg, irettesættelser, og forbehold.-- så han ikke skulle handle uklogt. Josva var bange for at stole på sin egne impulser, eller sin egen visdom. Han betragtede alt som kom fra Kristus, som var indhyllet i skystøtten om dagen og ildstøtten om natten, som af så stor betydning, at det det bevarede som helligt. (Brev 14, 1886).

Kapitel 2

10. Domme sendes langt ud blandt folkeslagene. - Guds frygtelige domme som blev hjemsoget over afgudsdyrkerne i landene hvorover Israels børn kom forbi, skabte en frygt og rædsel at falde over alle folk der levede på jorden (MS 27, 1899).

Kapitel 3, 4

Studér Josva 3 og 4. - Studér nøje Israels erfaringer på deres rejser til Kanaan. Studer det tredje og fjerde kapitel i Josva, der skriver om deres forberedelser til at gå over Jordan, ind i det forjættede land. Vi behøver at holde hjerte og sind i træning, ved

at genopfriske de lektier som Herren har vært *Sit* gamle folk. Da vil læren i Hans Ord altid være interessante og udtryksfulde for os, som de burde være for dem (Brev 292, 1908).

Kapitel 4

24. Gud ønskede at underverden igennem *Sit* folk. - Det var Guds hensigt at give verden en kundskab om hans vilje gennem *sit* folk Israel. Hans løfter og trusler, hans belæring og irettesættelser, de vidunderlige åbenbaringer af hans kraft blandt dem, i velsignelser for lydighed og straffedom for overtrædelse og frafald; alle havde den hensigt at uddanne og udvikle religiøse principper blandt Guds folk indtil tidens afslutning. Det er derfor vigtigt, at vi bliver bekendt med den hebraiske skares historie og omhyggeligt tænker over den måde, Gud behandlede dem på.

De ord som Gud talte til Israel ved *Sin Søn* blev også talt til os i disse sidste dage. Den samme Jesus som på bjerget underviste *Sine* disciple om Guds lovs vidtrækkende principper, introducerede det gamle Israel fra skystøtten og fra tabernaklet, ved Moses og Josvas munde. . . . Religion i Moses og Josvas dage var det samme som religion i dag (ST 26. maj, 1881).

Kapitel 5

13, 14 (kp. 6,16. 20). Israels andel i sejren over Jeriko.-- Da Josua gik ud om morgenen før Jerikos indtagelse, viste der sig for ham en mand, der var fuldt udrustet til kamp. Og Josua spurgte: "Er du en af vore eller en af vore fjender?" og han svarede: "Jeg er fyrsten over Herrens hær; lige nu, er jeg kommet!" Hvis Josuas øjne var blevet åbnet, som Elisa's tjeners øjne var ved Dothan og han kunne have udholdt synet, ville han have set Herrens engle, der havde lejret sig omkring Israels børn; thi Himmels øvede hær var kommet for at kæmpe for Guds folk og fyrsten over Herrens hær var der for at befale. Da Jeriko faldt, rørte ingen menneske hånd ved byens mur, for Herrens engle væltede fjendens forstærkning. Det var ikke Israel, men fyrsten over Herrens hær, der erobrede Jeriko. Men Israel havde deres rolle at spille ved at vise deres tro på deres frelses fyrste.

Hver eneste dag bliver der udkæmpet slag. Der kæmpes en hård kamp om enhver sjæl mellem mørkets fyrste og livets fyrste. Der skal kæmpes hårdt, for at jordens indbygger skal advares om Herrens store dag, for at fjendens forstærkning kan indtages og for at alle der elsker Herren kan samles under Fyrst Emanuel's blodstængte banner, men det er ikke jer, der skal udrette det væsentlige i striden. I skal som Guds redskaber overgive jer til ham, så han kan planlægge, lede og kæmpe for jer, med jeres medvirken. Livets fyrste går i spidsen. Han vil være med dig under din daglige kamp med dig selv, så du kan være din overbevisning tro; så lidenskaben, når den kæmper for herredømmet, kan blive overvundet ved Kristi nåde, så du mere end sejrer ved (995) ham, som har elsket os. Jesus har været igennem det alt sammen. Han kender enhver fristelses magt. Han ved, hvordan man skal imødegå enhver kritisk situation og hvordan han skal lede dig på enhver farlig vej. Hvorfor ikke stole på ham? Hvorfor ikke overgive din sjæl til Gud, som til en trofast Skaber? (RH 19. juli, 1892).

Kapitel 6

2-5. Se EGW for Dommerbogen 7,7. 16-18.

Mange i dag vil ønske at følge deres egne planer. - Ville dem som i dag bekender at være Guds folk, selv optræde sådan, under lignende omstændigheder? Mange ville utvivlsomt ønske at følge

deres egne planer, ville foreslå veje og midler der gav den ønskede afslutning. De ville nødig underlægge sig så simpel en ordening, og noget som ikke genspejler ære på dem selv, undtagen lydighedens fortjeneste. De ville også betvivle muligheden at besejre en mægtig by på den måde. Men pligtens lov står øverst. Den bør udøves med myndighed over menneskelig forstand. Tro er den levende kraft som nedbryder enhver barriere, tilsidesætter alle forhindringer, og planter sit banner i midten af en hver fjendes lejr (ST 14. april, 1881).

Når mennesker opbygger teorier, mister de troens enkelthed. - Der er dybe mysterier i Guds Ord, der er mysterier i Hans forsyn, og der er mysterier i frelsens plan, som mennesker ikke kan begribe. Men det begrænsede menneskesind, med stor videbegærlighed, og løser ubegrænsede problemer, forsømmer at følge den klare vej der er anvist ved Guds åbenbarede vilje, og fordyber sig i verdens grundlæggelses skjulte videnskaber. Mennesker bygger sine teorier, mister den sande enkle tro, bliver for indbildsk til at tro Herrens erklæringer, og hegner sig selv op med sin egen indbildning.

Mange som bekender at være Guds børn er i denne position. De er svage fordi stoler på deres egen styrke. Gud arbejder mægtigt for et trofast folk, som adlyder Hans ord uden at stille spørgsmål eller tvivle. Himlens majestæt, med Hans hær af engle, der jævned Jerikos mure for Sit folk. Israels bevæbnede hære havde ingen grund til at forherlige deres bedrifter. Alt var sket gennem Guds kraft. Lad folk opgive alle ønsker om selvophøjelse, lad dem ydmygt underlægge sig den guddommelige vilje, og Gud vil igen vise Sin kraft, og bringe frihed og sejr til Sine børn (ST 14. april, 1881).

16, 20. Se EGW for kp. 5,13, 14.

Enkelthed betyder gudsførherligelse. - Ved indtagelsen af Jeriko, planlagde den mægtige hærlæder slaget i en sådan enkelthed, at intet menneske kunne tage æren for det. Ingen menneskelig hånd kunne nedrive byens mure, så mennesket ikke skulle tage æren for sejr. Så i dag skal mennesker ikke tage ære for det arbejde han udretter. Herren alene skal ophøjes. Oh, om mennesket ville se nødvendigheden at se hen til Gud efter deres ordre! (RH 16. okt, 1900).

Besiddelse efter fyrrer dages forsinkelse. - Herren ordnede sin hære omkring den fordømte by; ingen menneskehånd blev hævet imod den; himlens hære overfaldt dens mure, så Guds navn alene måtte komme til ære. Det var den stolte by, hvis mægtige bolværker havde slået rædsel i de vantro spejdere. Her ved Jerikos fangenskab, erklærede Gud til Hebræerne at deres fædre ville have haft denne by for fyrrer år siden, om de havde stølet på ham. (RH 15. marts, 1887).

Menneskelig svaghed for at finde overnaturlig styrke. -- Vor Herre er vidende om sit folks strid i disse sidste tider mod Satans kræfter i forbindelse med onde mennesker, som ringeagter og forvansker denne store frelse. Med den største enkelthed og oprigtighed søger vor Frelser, den mægtige feltherre for de himmelske hære, ikke at skjule, hvilken hård kamp der venter dem. Han gør opmærksom på farerne, han viser os slagplanen og det strenge og vovelige arbejde, der skal udføres, og så pålægger han os, før vi begynder kampen, at beregne omkostningerne, mens han samtidig opmuntrer alle til at ruste sig til kampen og afvente, at de himmelske herskare organiserer hærene for at kæmpe til forsvar for sandhed og retfærdighed. Menneskers svaghed vil finde overnaturlig kraft (996) og hjælp til under enhver hård kamp at gøre den Almægtiges gerninger, og udholdenhed i tro og fuldkommen tillid til Gud vil sikre dem sejren. Medens fortidens sammensværgelse af ondskab rustet sig imod dem, beder han dem at være modige og stærke og kæmpe tappert, for de har én, som er mere end en engel, indenfor deres række: den mægtige hærfører er i spidsen for de himmelske hære. Ligesom dengang Jeriko blev erobret, kunne ikke én af Israels hære prale af med deres begrænsede kraft at have omstyrtet byens mure, men fyrsten over Herrens herskare lagde den enkleste plan for kampen, så Herren alene kunne få æren, og mennesker ikke skulle hovmode sig. Gud har lovet os al magt; thi forjættelsen gælder både for jer og jeres børn og for alle dem, der

er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde. (Brev 51, 1895).

20. Lydighed vil nedbryde barrierer. - De stærke barrierer om fordomme som er blevet opbygget, vil lige så sikkert nedbrydes som Jerikos mure for Israels hære. Der må være en stadig tro og tillid til vor frelses Hærfører. Vi må adlyde Hans ordrer. Jerikos mure faldt som resultat af at adlyde ordre (RH 12. juli, 1887).

Kapitel 7

7. Josvas tvivl og vantro. - Josva udviste en sand iver for at ære Gud, alligevel blev hans bønner blandet af tvivl og vantro. Den tanke at Gud havde bragt Sit folk over Jordan for at befri dem fra hedningenes magt, var syndig, uværdig for en leder af Israel. Josvas fortvivlelse og følelse af mistillid var udsigelig i betragtning af de mægtige mirakler som Gud havde udført for at udfri Hans folk, og det gentagede løfte at Han ville være med dem i uddrivelse af landets onde beboere.

Men vor barmhjertige Gud hjemsogte ikke Sin tjener med vrede på grund af denne fejl. Han accepterede gladelig Josvas ydmygelse og bønner, og irettesatte samtidig hans vantro, og åbenbarede årsagen for deres nederlag for ham (ST 21. april, 1881).

11-13 (kp. 22,15-34). Guds afsky for afgudsdyrkelse. - Her gav Herren udtryk for Sin afsky for afgudsdyrkelse. De hedenske nationer havde vendt sig fra at tilbede den levende Gud, og hylkede dæmoner. Helligdomme og templer, smukke statuer, og kostbare monumenter, var det mest sindrige og kostbare kunstværker, havde holdt tanker og hengivenheden til rendyrket slaveri af sataniske bedrag.

Menneskehjertet er naturligt tilbøjeligt til afgudstilbedelse og selvophøjelse. Hedningedyrkelsens kostbare og smukke monumenter vil behage fantasien og aktivere sanserne, og derved lokke israelitterne fra at tjene Gud. Det var for at fjerne denne fristelse fra Sit folk at Herren befalede dem at udlette disse afgudsmonumenter, under dødsstraf at de selv blev afskyet og anklaget af Gud (ST 21. april, 1881).

16-26. Synden må findes frem og irettesættes. - Beretningen om Akan giver os en højtidelig lære om, at på grund af et eneste menneskes synd kan Guds mishag hvile over et folk eller et land, indtil overtrædelsen bliver opsporet og straffet. Synden er ifølge sin natur en fordærvelse. Et eneste menneske, som er smittet med dens livsfarlige spedalskhed, kan bringe smitten videre til tusinder. Dem som besidder ansvarsbetyngede stillinger som folkets vogtere er falske over for deres betroelse, hvis de ikke nøje ransager og irettesætter synd. Mange vover ikke at fordømme synden, for at de ikke derved skal risikere deres stilling eller popularitet. Og af nogle anses det for ubarmhjertigt at dadle synden. Og for nogle er det en fordømmelse af irettesætte synd. Guds tjener bør aldrig blande sin egen ånd ind i den irettesættelse han er pålagt at give; men har den mest højtidelige forpligtelse til at forkynde Guds ord uden frygt eller begunstiggelse af nogen. Han må kalde synden ved dens rette navn. Dem som i deres vanrøgt eller ligegyldighed lader Guds navn blive vanæret af Sit bekendende folk, regnes for en overtræder, - registreres i himlens optegnelse som delagtig i deres onde gerninger. . . .

Kærlighed til Gud vil aldrig føre til at tage let på synden; den vil aldrig dække over eller undskylde en uret, som ikke er bekendt. Akan lærte for sent, at Guds lov ligesom dens ophav er uforanderlig. Den har forbindelse med (997) alle vore handlinger, tanker og følelser. Den følger os og når ud til hver eneste hemmelig tilskyndelse til at handle. Mennesker kommer til at tage for let på Guds lov ved at vise overbærenhed overfor synden. Mange skjuler deres overtrædelser for deres medmennesker og smigre sig med at Gud ikke er alt for strengt lægger mærke til synden. Men hans lov er den store rettesnor for retfærdigheden, og enhver handling i livet skal sammenlignes med den på den dag, hvor Gud bringer alt for dommen, også alt det hemmelige, hvad enten det er godt eller ondt. Hjertets renhed

vil føre til livets renhed. Enhver undskyldning for at synde er forgæves. Hvem kan forsvare synderen, når Gud vidner imod ham? (ST 21. april, 1881).

20, 21. Bekendelse uden anger er værdiløs. - Der er mange bekendende kristne, hvis syndsbeholdelse ligner Akans. De vil på en generel måde anerkende deres uværdighed, men de nægter at bekende de synder, hvis skyld hviler på deres samvittighed, og som har pådraget Guds vrede på Hans folk. Derved skjuler mange selvskhedens, hovmodets og uærlighedens synder imod Gud og imod deres næste, synder i familien, og mange andre som det er passende at bekende i offentlighed.

Ægte anger udspringer af en fornemmelse af syndens modbydelige karakter. Disse generelle bekendelser er ikke frugten af sand sjælsdyngelse over for Gud. De efterlader synderen med en selvtilfredshed at fortsætte som før, indtil hans samvittighed bliver forhærdet, og advarsler som straks vækkes i ham knapt nok giver ham en fornemmelse af faren og efter en tid virker det som om at hans syndige adfærd er rigtig. Alt for sent vil hans synder blive fundet i ham, på den dag hvor de ikke bliver rensed ved et forsagelsesoffer eller brændoffer for evigt. Der er en umådelig stor forskel på at indrømme ting efter at de er blevet kendte, og bekende synder, som kun man selv og Gud kender (ST 5. maj, 1881).

Akan følte ingen byrde. - Det som Akan vurderede at være en meget lille ting var årsag til stor pinsel og sorg for Israels ansvarsbetyngede mænd, og det er altid det som ligger til grund når Herren er vred på sit folk. Det er de mennesker som arbejdets byrde påhviler, som godt kan mærke tyngden af folkets synder, og som beder i sjælskval på grund af Herrens irettesættelse. Akan mærkede ikke, som den skyldige part, denne byrde. Han tog det meget koldt. Vi finder at intet i beretningen der viser at han mærkede pinsel. Der er intet der tyder på at han bærer samvittighedsnag fra årsag til virkning, og siger: "Det er min synd der har pådraget Herrens mishag på folket." Han spurgte ikke: "Kan det være at det er fordi jeg stjal guldvægten og det babylonske klæde at vi har tabt slaget?" Han havde ingen idé om at rette op på sin fejl ved at bekende synd og ydmyge sjælen (Brev 13, 1893).

Guds metode bliver forsvaret. - Selv om Akans bekendelse kom for sent til at give ham frelsende livskraft, blev Guds karakter alligevel fremhævet på Guds måde at behandle ham på, og lukkede døren for fristelse hele tiden omgav Israels børn, at pålægge Guds tjener det arbejde som Gud selv havde forordnet at blive gjort (Brev 13, 1893).

21. Akans begærlighed vokser. - Akan havde opfostret en begærlighed og bedrageri i sit hjerte, indtil hans begreb om synd var blevet sløvet, og han blev et nemt bytte for fristelse. Dem som vover at føje sig i en bevidst synd vil overvindes hurtigere for anden gang. Den første overtrædelse åbner døren for fristeren, og han bryder gradvis ned al modstand og tage sjælens fæstning i besiddelse. Akan havde lyttet til ofte gentagede advarsler imod begærlighedssynder. Guds lov havde udtrykkeligt og klart forbudt tyveri og al bedrag, men han fortsatte med at gemme på synd. Da han ikke blev opdaget og åbenlyst sat i rette, blev han mere frimodig, advarsler havde mindre og mindre virkning på ham, indtil hans sjæl blev bundet med mørkets lænker (ST 21. april, 1881).

Hans sjæl til bytte. - Akan samtykkede i at sælge sig selv for en babylonisk klædning og en skat af guld og sølv, men bragte Guds forbandelse over sin sjæl og forsikrede sin ret til en besiddelse i Kana'an og mistede enhver mulighed for fremtidens evige arv på den nyskabte jord. Han betalte i sandhed en frygtelig pris (998) for sin slet erhvervede vinding. (ST 5. maj, 1881).

Gud kræver et rent liv. - Der er mange i denne tid som vil betegne Akans synd som af lille betydning, og vil undskylde hans skyld, men det er fordi de ikke erkender karakteren af synd og dens konsekvenser, har ingen fornemmelse af Gud og Hans krav. Det siges ofte at Gud ikke er nøjeregnende med om vi tager Hans ord i agt eller ej, om vi adlyder alle Hans hellige lovs bud eller ej; men optegnelsen af hans omgang med Akan bør være en advarsel for os. Han vil på ingen måde rense den skyldige. . . .

Kampen for sandheden vil kun få lidt fremgang når der er synd på dem, der forsvare den. Mænd og kvinder kan være velbevandret i bibelkundskab, ligeså bekendt med skriften som israelitterne var med arken, og hvis deres hjerter alligevel ikke er rette over for Gud, vil de ikke få held med deres anstrengelser. Gud vil ikke være hos dem. De har ikke en høj fornemmelse af deres forpligtelse over for himlens lov, de indrømmer heller ikke den sandheds hellige karakter som de lærer. Anklagen er: "Vær I rene som bærer Herrens kar."

Det er ikke nok at argumenterer for sandheden. Det mest tællende bevis for dets værdi ses i et gudfrygtigt liv; og uden dette vil de mest afgørende udtalelser mangle vægt og kraft; for vor styrke ligger i at være forbundet med Gud ved Hans Helligånd, og overtrædelse skiller os fra denne hellige nærhed der er med vor magt og visdoms Kildeudspring (RH 20. marts, 1888).

24-26. Resultatet af forældrene indflydelse. - Har I tænkt over hvordan det kan være at alle, som var i forbindelse med Akan, også var genstand for Guds straf? Det var fordi de ikke var blevet oplært og uddannet efter de anvisninger de havde fået i Guds lovs store standard. Akans forældre havde opdraget deres søn på en sådan måde at han følte sig fri til at være ulydig over for Herrens Ord, de principper der var sat ind i hans liv, fik ham til at behandle hans børn på en sådan måde, at de også blev fordærvede. Sindet handler og agerer på sindet, og den straf som også gjaldt Akans slægtninge, åbenbarer at alt blev taget med i overtrædelsen. (MS 67, 1894).

Kapitel 17

13 (kp. 23,13). At stoppe halvvejs forhindrer Guds plan. -

Herren forsikrer dem at de må tage landet fra dem, som var en snare for dem, som vil være torne i deres side. Dette var Herrens ord, og Hans plan var at under Hans ledelse, ville Hans folk få et større og endnu større territorium. Uanset om de opbygger huse og opdyrker landet, bør der oprettes forretningsfirmaer, så de ikke skulle låne fra deres naboer, men deres naboer fra dem. Deres ejendomme skulle udvides, og de skulle blive et stort og mægtigt folk. Men de stoppede på halvvejen. De gik efter deres egen bekvemmelighed, og det arbejde som Gud ville have dem til at gøre for dem, ved at sætte dem hvor Gudskundskaben blev kendt og hedningenes afskyelige skikke forbandede landet, ikke skete.

Med alle deres fortrin, anledninger og privilegier, svigtede det jødiske folk med at gennemføre Guds planer. De bar kun lidt frugt, og hele tiden mindre, indtil Herren lyste sin forbandelse på det golde figentræ, for at vise det tidligere udvalgte folks tilstand. Det arbejde vi gør, må gøres med de ubearbejdede dele af Herrens Vingård i sindet. Men i dag er der kun nogle få steder hvor der sker ekspansion og fremgang. Herren vil have de midler og den fremgang fordelt på en mere ligelig måde. Han vil have at der gøres noget for mange steder, der nu er ubearbejdede (MS 126, 1899).

Kapitel 18

1. Et vidne fremføres ved tilbedelse. - I Kanaans land, skulle Guds folk et generelt sted de kunne samles, hvor de tre gange om året kunne mødes til at tilbede Gud. Idet de ville adlyde de guddommelige love, ville de tage imod den guddommelige velsignelse. Gud ville ikke udslutte de afgudsdyrkende folk. Han ville give dem anledning til at blive bekendt med Ham, igennem Hans menighed. Hans folks (999) erfaring i de fyrrer år af deres vandring i ørkenen, skulle være studiet for disse folkeslag. Guds love og rige skulle udbredes over hele jordens territorium, og Hans folk må blive kendt som folket af den levende Gud. Deres tjeneste var imponerende og bevidnede om en levende Guds sandhed. Deres offer pegede mod en kommende frelser,

som ville tage rigerne under hele himlen, og tage den i besiddelse for evig og altid. Der var givet beviser på Hans magt til at gøre dette, for som deres usynlige Leder havde Han da ikke underlagt sig deres fjender og gjort en vej for Sin menighed i ørkenen? Hans folk ville aldrig kende til nederlag hvis de ville blive under den Almægtiges skygge; for Én mægtigere end engle ville kæmpe på deres side ethvert slag. (MS 134, 1899).

Kapitel 20

3,6 Positionen var ingen fritagelse for straf. - Uanset hvor fremtrædende en position han kunne have, måtte han [drabsmanden] lide straf for sin forbrydelse. Nationens sikkerhed og renhed krævede at morderens synd blev straffet hårdt. Menneskeligt liv, som Gud alene kunne give, måtte være ukrænkelig.

Ligesom Abels blod vil offerets blod råbe til Gud om hævn over morderen og over alle, som beskytter ham imod sin overtrædelses straf. Hvem som helst, om det er et individ eller en by, som undskylder morderen, når han er overbevist om hans synd, vil have del i hans synd og helt sikkert være genstand for Guds vrede. Det var Herrens hensigt at indprente sit folk morderens frygtelige skyld, mens han gjorde den mest grundige og barmhjertige foranstaltning for frigivelsen af den uskyldig. (ST 20. jan, 1881).

Kapitel 22

15-34 (kp. 7,11-13). Pas på at ikke være for slap eller for hård imod synden. - Alle kristne bør udvise omhus, for at undgå de to yderligheder, at være for slap imod synd på den ene side, og hård bedømmelse og grundløs mistanke på den anden. Israelitterne som viste så megen iver imod Gads og Rubens mænd huskede hvordan Gud, i Akans tilfælde, havde irettesat den manglende opmærksomhed mod at opdage de synder der var iblandt dem. Da besluttede de at handle med det samme og alvorligt til fremtiden; men forsøgte de at gøre dette, gik de til den modsatte yderlighed. I stedet for at møde deres brødre med kritik, skulle de først have stillet villige spørgsmål for at se alle kendsgerninger i sagen.

Der er rigtig mange som kaldes til gennemgå falske anklager. Ligesom Israels mænd, kan disse være rolige og hensynsfulde, fordi er på rette side. De bør huske med taknemmelighed på at Gud kender til alt som mennesker misforstår og fremstiller forkert, og de kan med sikkerhed efterlade alt i Hans hænder. Han vil visselig forsvare deres sag som sætter deres lid til Han, idet Han ransager Akans skjulte skyld.

Hvor meget ond ville der ikke lægge bag sig, hvis alle, når de anklages falskt, vil undgå modbeskyldninger, og i stedet for bruge milde og forsonende ord. Og samtidig bør dem som, i deres iver for at modsætte sig synd har hengivet sig i uretmæssige mistanker, altid forsøge at tage det bedste synspunkt for deres brødre, og bør glæde sig når de findes skyldfrie (ST 12. maj., 1881).

Kapitel 23

6. Oprør imod Gud undskyldes ikke. - Guds plan for at frelse mennesker, er fuldkommen i enhver enkelthed. Hvis vi nøje udfører vor tildelte lod, vil alt være godt hos os. Det er menneskets frafald der skaber disharmoni, og bringer ulykke og ruin. Gud bruger aldrig Sine kræfter til at gå imod Sine egne hænders skabninger. Han forlanger aldrig mere end mennesker er i stand til at udføre; Han straffer aldrig Sine ulydige børn mere end nødvendigt for at få dem til at angre; eller til at afskrække andre fra at følge deres eksempel. Oprør imod Gud undskyldes ikke (ST 19. maj, 1881).

6-8. Fare for kontakt med utroskab. - Vi er i stor fare for at komme i kontakt med utroskab, ligesom israelitterne blev for at få samkvem med afgudsdyrkere. Dem som er geniale og talentfulde skjuler ofte på dødelig gift. Under tillokkende forklædning, vises der temaer og udtrykkes der tanker som er tiltrækkende, interessante (1000) og fordærver sind og hjerte. Derved aftager fromheden i vort kristne land, og skeptiskme og ugudelighed vil sejre (ST 19. maj, 1881).

12, 13. Fare for at forene sig i ægteskab med ikke-troende. - Herren har ikke forandret sig. His character is the same today as in the days of Joshua. Han er sandfærdig, nådig, barmhjertig og opfylder trofast sit ord, både dets løfter og dets trusler. En af de største farer for Guds folk i dag er, at de skal have forbindelse med de gudløse, og især at de skal forene sig med de vantrø ved ægteskab. Hos mange udslukker kærligheden til det menneskelige kærligheden til det guddommelige. De tager det første skridt på frafaldets vej ved at vove at vise ulydighed imod Herrens udtrykkelige befaling, og følgen bliver ofte fuldstændigt frafald. Det har altid vist sig at være farligt, at mennesker har gennemført deres egen vilje i strid med Guds befalinger. Men det er en svær lektie for mennesker at lære, at Gud mener, hvad han siger.

Det går næsten altid således, at de, der vælger deres venner og kammerater blandt mennesker, som forkaster Kristus og træder på Guds lov, til sidst får det samme sind og den samme ånd. Vi bør altid føle en dyb interesse for at frelse den forhærdede, og bør vise en venlighed og belevenhed imod dem; men vi kan roligt kun vælge dem for vore venner, som er Guds venner. (ST 19. maj, 1881).

13. Se EGW for kp. 17,13.

Kapitel 24

Et kald til taknemmelighed, ydmygelse og udskillelse. - Da Josua nærmede sig afslutningen af hans liv, gjorde han en tilbageblik på fortiden af to grunde: for at få Guds Israel til at være taknemmelig over for den marktante manifestation for Guds nærvær i alle deres rejser, og få dem til at ydmyge deres sind under en fornemmelse af deres uretfærdige knurren og beklagelser og at de ikke fulgte Guds åbenbarede vilje. Josua fortsætter med at advare dem på en meget alvorlig måde imod afgudsdyrkelsen omkring dem. De blev advaret om at ikke have nogen forbindelse med afgudsdyrkerne, og ikke gifte sig ind med dem, eller på nogen måde sætte sig selv i fare for at blive påvirket og fordærvet af deres vederstyggeligheder. De blev rådet til at undgå det der har udseende af ondt, ikke jukke ud over syndens grænser, for det var den sikreste måde at blive opslugt i synd på og ruineret. Han viste dem at trøstesløshed ville være resultatet af at de forlod Gud, og da Gud var trofast mod Sine løfter, ville han også være nøje med at fuldbyrde Sine trusler (Brev 3, 1879).

14-16. Moralsk vanvid foretrækker menneskers ros. - Når et menneske kommer på rette tanker, begynder det at reflektere over sit forhold til sin Skaber. Det er moralsk vanvid der foretrækker menneskers ros frem for Guds yndest, syndens belønning frem for himlens rigdomme, syndens avner frem for den åndelige mad Gud giver Sine børn. Hvor mange er der ikke som viser forstand og skarpsindighed for verdslige ting, udviser fuldstændig ligegyldighed over for de ting som angår deres evige interesse (ST 19. maj, 1881).

15. Se EGW for 5.Mos. 30,15-19, Bind. 1, s. 1120.

27. Vi behøver at genkalde Guds ord. - Josua erklærer tydeligt at hans instrukser og advarsler til folket ikke var hans egne ord, men Guds ord. Denne store sten vil stå som vidne for efterfølgende slægter for den begivenhed som den var opsat til at minde, og vil være et imod folket, om de nogen sinde igen skulle falde i afgudsdyrkelse. . . .

Hvis det var nødvendigt for Guds gamle folk at så ofte blive mindet om Hans behandling af dem i barmhjertighed og dømmekraft, i råd og irettesættelse, er det på samme måde vigtigt at vi betragter de sandheder vi har fået overbragt i Hans ord, -

sandhed som vil, hvis der gives agt på den, lede os til ydmyghed og underkastelse og lydighed mod Gud. Vi skal helliges igennem sandheden. Guds ord bringer særlige sandheder til enhver tidsalder. Guds handlemåde med Hans folk i fortiden bør få vor omhyggeligste opmærksomhed. Vi bør lære de lektier som de er tiltænkt at lære os. Men vi skal ikke sættes os i bero med dem. Gud leder Sit folk ud skridt for skridt. Sandhed er fremadskridende. Den der søger alvorligt vil hele tiden få lys fra himlen. Hvad er sandhed? bør altid være vort spørgsmål (ST 26. maj, 1881).

Dommerbogen

Kapitel 2

1, 2. En virkelig vækkelse.--[Dommerbogen 2,1, 2 citeret.] Folket bøjede sig for Gud i anger og omvendelse. De sendte ofre og bekendte over for Gud og for hinanden. Ofrende de sendte ville ikke have været af værdi, hvis de ikke havde vist sand anger. Deres sønderbrydelse var ægte. Kristi nåde arbejdede i deres hjertes, idet de bekendte deres synder og sendte ofre, og Gud tilgav dem.

Vækkelsen var virkelig. Den udvirkede en reformation blandt folket. De forblev sande over for den pagt de havde gjort. Folket tjente Herren alle Josuas dage, og alle de ældste dage som overlevede Josua, som så Herrens store gerninger. Deres synder blev angret og tilgivet, men onskabens frø var blevet sået, og det spirede op og bar frugt. Josuas liv i urokkelig renhed var til ende. Hans stemme blev ikke længere hørt for irtro og advarsel. En for en af de trofaste skildvagter, som havde krydset Jordan, lagde deres rustning af sig. En ny generation kom frem på handlingens scene. Folket forlod Gud. Deres gudsyndelse blev blandet med vildfarne principper og egenmægtig stolthed. (RH 25. sept., 1900).

2 (2 Kor. 6,14-18). Skadelige virkninger af at have samkvem med verden.-- Det er ikke sikkert for kristne at vælge deres selskab, som ikke har forbindelse med Gud, og hvis handlemåde er Ham ubehagelig. Alligevel vover mange bekendende kristne sig ind på forbuden grund. Mange indbyder slægtninge, som er forfængelige, spørgende og ugudelige ind i deres hjem; og efterlader disse ureligøse gæsters eksempel og indflydelse et varigt indtryk i tankerne på hjemmets børn. Indflydelsen som udøves her, er den samme som den, hebræernes selskaber med gudløse kannanærere førte til.

Gud holder forældre ansvarlige for at vanrøgte Hans bud, at holde dem selv og deres familier fra disse uhellige påvirkninger. Selvom vi må leve i verden, skal vi ikke være af verden. Vi er blevet forbudt at tilpasse os dets skikke og moder. Venskab med ugudelige er farligere end deres fjendskab. Det vildleder og ødelægger tusinder som, ved rigtigt og helligt eksempel, kunne ledes til at blive Guds børn. De unges sind gøres fortrolig med ureligøsitet, tomhed, ugudelighed, stolthed og umoralitet; og hjertet, der ikke afskærmes af den guddommelige nåde, bliver mere og mere fordærvet. De unge lærer næsten umærkbart at elske den fordærvede atmosfære der omgiver den ugudelige. Onde engle samles sig omkring dem, og de mister deres smag for det der er rent, forfint og forædlet.

Bekendende kristne forældre vise den største agtelse for deres verdslige og ikke-religiøse gæster, medens disse personer fører børn af dem som viser dem stor opmærksomhed, bort fra ædruelighed og fra religion. Den unge kan prøve at føre et religiøst liv, men forældrene har indbudt fristeren i deres hjem, og han slynger sit net omkring børnene. Gamle og unge bliver absorberet i problematiske forlystelser, og henrykkes i verdslige fornøjelser.

Mange føler at de må komme med indrømmelser for at behage deres ikke-religiøse slægtninge og venner. Idet det ikke altid er let at trække linjen, forbereder den ene indrømmelse vejen for den anden, indtil dem som tidligere var Kristi sande efterfølgere,

er tilpasset verdens sæder i liv og karakter. Forbindelsen med Gud er brudt. De er kun kristne af navn. Når prøvelsens time kommer, vil deres håb kunne ses uden grundlag. De har solgt sig selv og deres børn til fjenden (ST 2. juni, 1881).

Venskab med verden eller Guds gunst? - Iblant Guds foretrukne folk, er der mænd i ansvarsfulde stillinger, som er tilfreds med at blive i en kulde- og frafalds-tilstand. Deres medynk forsvinder når de nærmer sig fristelse. For at vinde verdsliges venskab, vil de (1002) løbe risikoen af at miste Guds gunst. Herren prøver Sit folk, ligesom sølv prøves. Den ransagende prøve vil komme tættere og endnu tættere på, indtil hjertet er helt overgivet til Gud, eller forhærdet i ulydighed og oprør (ST 2. juni, 1881).

Kapitel 3

9. Otniel blev dommer. - Israel glemte Gud i sin velstand, idet de havde advaret hvad de ville gøre. Men der kom nederlag. Hebræerne blev underlagt Mesopotaniens konge, og holdt dem i hård fangenskab i otte år. I deres pinsler, fandt de at deres afgudsdyrkende forbindelse ikke kunne hjælpe dem. Da huskede de på Guds forunderlige gerninger, og begyndte at råbe til Ham, og Herren oprejste en udfrier til dem, Otniel, Kalebs lillebror. Herrens Ånd hvilede over ham, og han dømte Israel, og gik und i krig, og Herren overgav Mesopotaniens konge i hans hånd.

Da Otniel blev udpeget som den mand, Gud havde valgt til at lede og udfri Israel, nægtede han ikke at tage ansvaret. Han begyndte straks i Guds styrke at betvinge afgudsdyrkelsen, sådan som Herren havde befalet, at udøve justits, og forhøje moralitetens og religionens standard. Da Israel angrede deres synder, udviste Herren Sin store barmhjertighed imod dem, og arbejdede for deres udfrielse.

Otniel herskede i Israel i fyrrer år. I den tid forblev folket trofast mod den guddommelige lov, og som følge deraf nød fred og fremgang. Men da hans skønsomme og gavnlige styring ophørte med hans død, faldt israelitterne igen tilbage til afgudsdyrkelse. Og der blev beretningen om frafald og revselse, om bekendelse og udfrielse gentaget igen og igen (ST 9. juni, 1881).

Kapitel 4

6. Gud instruerede Debora til at kalde Barak. - Herren meddelte Debora sin hensigt med at udslutte Israels fjender, og bad hende sende bud efter en mand ved navn Barak, fra Naftalis stamme, og gøre ham bekendt med de instrukser, som hun havde fået. Således sendte hun bud efter Barak, og anviste ham at samle ti tusinde mænd, fra Naftalis og Zebulons stammer, og føre krig mod kong Jabin (ST 16. juni, 1881).

8, 9. Barak manglede tilliden i Israel. - Barak kendte de hebræernes adspredte, modløse og ubevæbnede tilstand, og deres fjenders styrke og dygtighed. Selvom han var udpeget af Herren selv, som en af de udvalgte til at udfri Israel, og havde fået forsikring om at Gud ville gå med ham og underlægge deres fjender, var han alligevel forskræmt og mistroisk. Han accepterede budskabet fra Debora som Guds ord, men han havde kun lidt tillid til Israel, og frygtede at de ikke ville adlyde hans kald. Han nægtede at gå ind i et så tvivlsomt foretagende, medmindre Debora ville ledsage ham, og derved støtte hans anstrengelser med hendes indflydelse og råd (ST 16. juni, 1881).

12-14. Dårlig udstyrede israelitter tager til Tabors bjerg. - Barak samlede nu en hær på ti tusinde mænd, og marcherede til Tabors bjerg, som Herren havde anvist. Sisera samlede straks en vældig og veludstyret hærstyrke, og forventede at omringe hebræerne og gøre dem til et let bytte. Israelitterne var dårligt forberedt til et sammenstød, og så med rædsel på de umådelige hære der var spredt ud over sletten under dem, udstyret med alle krigsinstrumenter, og forsynet med frygtelige jernvogne. Disse var konstrueret sådan at de ville være frygtelig ødelæggende.

Store, knive som en høst-le var fæstnet på akslerne, så at vognene blev kørt igennem fjendens rækker, ville skære dem ned som hvede for seglet (ST 16. juni, 1881).

17-22. Siseras død ved Jael's hånd. - Først var Jael uvidende om hendes gæst karakter, og hun bestemte sig for at skjule ham; Men da hun senere erfarede at han var Sisera, Guds og Hans folks fjende, blev hans fortsat forandret. Idet hun lagde sig til at sove, overvandt hun sine naturlige tilbøjelighed til noget sådant, og ihjelslog ham ved at drive et søm igennem hans tindinger, synede han ned på jorden. Da Barak var ved at jage sin fjende, kom forbi den vej, blev han kaldt ind af Jael for at se den opblæste hærfører for sine fødder, (1003) - slået ihjel af en kvindes hånd (ST 16. juni, 1881).

Kapitel 6

15 (Ordsp. 15,33; 18,12). Før ære kommer ydmyghed.--

Gideon følte sin egen utilstrækkelighed til den store gerning foran ham dybt. . . .

Herren vælger ikke altid mennesker med de største talenter til sit arbejde, men han vælger dem som han bedste kan bruge. Enkeltpersoner som kunne gøre en god tjeneste for Gud, må for en tid overlades i mørke, tilsyneladende ubemærket og ubeskæftiget af deres Mester. Men hvis de trofast udfører opgaverne i deres ydmyge position, har en villighed til at arbejde og til at ofre for ham, vil han på sit eget tidspunkt betro dem med større ansvar.

Ydmyghed kommer før ære. Herren kan bedst bruge dem som er mest følsomme i deres egen uværdighed og utilstrækkelighed. Han vil lære dem at udøve troens mod. Han vil gøre dem stærke ved at forene deres svaghed med hans magt, gøre dem kloge ved at forbinde deres uvidenhed med hans visdom (ST 23. juni, 1881).

23. Den same medfølelse Frelser. - [Dommerbogen 6,23 citeret.] Disse ord blev sagt af den samme medlidende Frelser, som sagde til de fristede disciple på den oprørte sø: "Det er mig; frygt ikke!" Den samme, som viste sig for de sørgende i salen ovenpå og talte de selv samme ord, som blev sagt til Gideon: "Fred være med eder!" Netop den samme Jesus som vandrede i ydmyghed som mennesker blandt menneskebørnene, kom til sit første folk, for at rådgive, diktere, befale, opmuntre og irettesætte dem (ST 23. juni, 1881).

Kapitel 7

2, 3 (5. Mos. 20,5-8). Kristus tager hensyn til familiebandene.-

[Dommerbogen 7,2. 3; 5. Mos. 20,5-8 citeret.] Hvilken slående illustration er dette om Kristi ømme og medfølelse kærlighed! Han som indførte relationer for livet og slægtsbånd, gjorde særlige tilvejebringelser for at disse ikke brydes i vid udstrækning. Han vil ikke have nogen går ufrivilligt ud i kamp. Denne proklamation fremsættes også den indflydelse på en kraftfuld måde, som kan udøves af et menneske, der mangler tro og mod, og viser derud over virkningen af vore tanker og følelser på vor handlemåde (ST 30. juni, 1881).

4. Der behøves kvalitet hos Kristi soldater. - Sand Kristen karakter kendetegnes med en enkelthed, en ukuelige beslutsomhed, som nægter at give efter for verdslig påvirkning, som vil tilstræbe intet mindre end bibelstandard. Hvis mennesker lader sig miste i Guds tjeneste, vil den store fjende komme med overmådelig mange grunde til at vende dem fra pligtens tydelige sti, til en magelighed og uansvarlighed. Dem som kan blive bestukket eller forlokket, miste modet eller forfærdes, vil ikke være til tjeneste i den kristne krigsførelse. Dem som sætter deres lid til verdslige rigdomme eller verdslig ære, vil ikke støde slaget imod magterne og myndighederne, og åndelig ondskab på høje steder.

Alle som vil være soldater af Kristi kors, må påtage sig rustningen og berede sig til kamp. De bør ikke skræmmes af trusler, og forfærdes af farer. De må være forsigtige i farens stund, alligevel faste og brave for at stå ansigt til ansigt med fjenden og gøre kampen for Gud. Helligelsen som Kristi efterfølger må være fuldstændig. Fader, moder, hustru, børn, huse, lande, alt må være i anden række frem for Guds værk og sag. Han må gøre det villigt, muntert, lystigt, uanset hvad han i Guds forsyn kaldes til at lide. Hans endelige belønning vil være at dele den evige herligheds trone med Kristus . . . [Dommerbogen 7,4 citeret] (ST 30. juni, 1881).

7. Bed og bliv aldrig overrasket. - Herren er villig til at gøre store ting for os. Vi skal ikke vinde sejren på grund af vort antal, men ved fuld overgivelse af sjælen til Jesus: Vi skal gå frem i hans kraft og stole på Israels mægtige Gud.

Der er en lektie for os i historien om Gedions hær. . . . Herren er lige så villig til at virke gennem menneskelige anstrengelser nu, og at udføre store ting gennem svage instrumenter. Det er absolut nødvendigt at have virkelig kendskab til sandheden; for hvordan skulle vi ellers imødegå de snedige modstandere? Bibelen bør granskes, ikke blot for (1004) det, som den lærer os; men også for dens anskuelsesundervisning. Du burde aldrig lade dig overrumple, du burde altid være rustet. Vær forberedt til enhver kritisk situation, til hver gang pligten kalder. Vent og hold øje med enhver mulighed til at forkynde sandheden; vær" hjemme i profetierne og hjemme i Kristi lære. Men stol ikke på velforberejede argumenter. Argumenter alene er ikke nok. Du må søge til Gud på dine knæ; du må gå ud for at møde andre ved Åndens kraft og indflydelse.

Virk øjeblikkelig. Gud vil have at I skal være mænd, som er rede her og nu, ligesom de mænd var, Gideons hær bestod af. Mange gange prædikanter er for præcise, for beregnende. Mens de gør sig rede til at gøre et stort arbejde, anledninger for at gøre et godt arbejde passerer ubenyttet. De prædikanter der bevæger sig, som om hele byrden hvilede på dem selv, et stakkels begrænset menneske, når Jesus bærer ham og også hans byrde. Brødre, stol mindre på jer selv, og mere på Jesus (RH 1. juli, 1884).

7, 16-18 (Josua 6,2-5). Guds veje er ikke vore veje. - Det er en farlig ting for mennesker at modsætte sig sandhedens og nådens og retfærdighedens Ånd, fordi dens manifestationer ikke er i overensstemmelse med deres idéer, og er ikke kommet ind i deres metodiske planer. Herren virker på sin egen måde, og efter sin egen planlægning. Lad mennesker bede for at de må frigøres for sig selv, og må være i harmoni med himlen. Lad dem bede: "Ikke min vilje, men din, O Gud, ske." Lad mennesker have i tanke at Guds veje er ikke deres veje, eller hans tanker deres tanker; for han siger: "Nej, som himlen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker højere end eders." I den undervisning som Herren gav Gideon da han var ved at bekæmpe midianitterne, - så han skulle gå ud imod sine fjender med en hær på tre hundrede blæsende horn, og bære tomme krukke i deres hænder, og råbe: "Herrens sværd og Gideons!" - disse præcise, metodiske, formelle mænd ville ikke se andet end inkonsekvens og forvirring. De ville trække tilbage under protest og modstand. De ville holdt lange kontroverser for at vise selvmodsigelsen og de farer som ville følge med den krigsførelse på denne yderliggående måde, og i deres begrænsede dømmekraft ville de erklære alle disse bevægelser for at være helt latterlige og ufornuftige. Hvor uvidenskabeligt, hvor ulogisk, ville de have tænkt over de bevægelser Josva og hans hær gjorde i indtagelsen af Jeriko! (RH 5. maj, 1896).

Kapitel 8

1-3. Et klogt svar stilner vrede. - Gideons beskedne og kloge svar stiltede Efraims mænds vrede, og de vendte fredfyldte tilbage til deres hjem. Hvor mange af de problemer verden har i dag, udspringer af de samme onde træk som tilskyndede Efraims mænd, og hvor mange af de ondt kunne undgås hvis alle, der

anklages eller kritiseres uretmæssigt ville udvise den samme sagtmødighed og selvfornægtelse som Gideon udviste (ST 21. juli, 1881).

24-27. Satan ansporer Gideon til at lede Israel på vildspor. - Satan går aldrig ledig. Han er fyldt med had imod Gud, og forleder hele tiden mennesker til en forkerte handlemåde. Efter at Herrens hære har vundet en udmærket sejr, har den store modstander særlig travlt. Han bliver i en lysets engels forklædning, og som en sådan bestræber han sig på at kuldaste Guds arbejde. Således blev der antydet tanker og planer i Gideons sind, hvorved Israel blev ledt på vildspor (ST 28. juli, 1881).

Ledere kan føres på vildspor. - Dem som er sat i de højeste stillinger kan føres på vildspor, især hvis de føler at der ikke er nogen fare. Den klogeste fejler; den stærkeste bliver svag. Overforsigtighed følges ofte efterfulgt af overmådelig selvsikkerhed. For at gå frem uden at snuble må vi have forvisningen om, at en almægtig hånd vil holde os oppe, og at vi vil møde en ubegrænset medlidenhed, hvis vi falder. Gud alene kan til alle tider høre vort råb om hjælp.

Det er alvorligt at tænke på, at hvis der fjernes et eneste værn for samvittigheden, hvis man undlader at fuldføre én god beslutning eller man danner sig én dårlig vane, så kan følgen blive ikke blot ødelæggende for os selv, men også ødelæggende for dem, som har sat deres lid til os. Vor eneste tryghed består i at følge efter, hvor Mesterens fodspor viser vejen og at stole (1005) ubetinget på ham, som siger: "Følg mig!" Det burde være vor bestandige bøn at sige: "Bevar mine skridt på din vej, o Herre, at jeg ikke skal snuble." (ST 28. juli, 1881).

Kapitel 9

Det er ikke politikken, men princippet som kontrolleres. - Havde israelitterne bevaret et klart begreb om hvad der er rigtigt og forkert, ville de have set vildfarelsen i Abimeleks ræsonnement, og den uretfærdighed i hans forlangender. De ville have set at han var fyldt med misundelse, og ansøres af nedrig ærgerrighed for at ophøje sig selv på sine brøders bekostning. Dem som styres af politikken frem for princippet, skal man ikke stole på. De vil forvanske sandheden, skjule kendsgerninger, og fortolke andres ord til noget som det aldrig var til hensigt. De vil bruge smigrende ord, medens slangegift er under deres tunge. Han som ikke alvorligt søger efter den guddommelige vejledning vil bedrages af deres glatte ord og deres listige planer (ST 4. aug., 1881).

Kapitel 10

1, 2. Tola genoprettede orden, lov og retfærdighed. - Efter Abimeleks død, tronraneren, oprejste Herren Tola til at dømme Israel. Hans fredsfyldte regering viste en klar modsætning til de stormende scenarier, som folket havde været igennem. Det var ikke hans arbejde at lede hærene til kamp og udføre sejre over Israels hære, som tidligere herskere havde gjort; men hans indflydelse bevirkede en tættere sammenhæng hos folket, og oprettede regeringen på en faster grund. Han genoprettede, orden, lov og justits.

I modsætning til den stolte og misundelige Abimelek, var Tolas store ønske, at ikke sikre sig position eller ære for sig selv, men forbedre sit folks situation. Som et dybt ydmygt menneske, følte han at han ikke kunne udrette et stort arbejde, men han besluttede at udføre sin pligt over for Gud trofast, og for folket. Han værdsatte højt privilegiet at tilbede Gud, og valgte at bo nær tabernaklet, så han oftere kunne deltage i de tjenester der skete der (ST 11. aug., 1881).

3-6. Jair prøvede at fastholde Gudstilbedelsen. - [Dommerbogen 10,6 citeret.] Tola herskede i Israel treogtyve år, og blev efterfulgt af Jair. Denne hersker frygtede også Herren og

bestræbte sig på at fastholde Hans tilbedelse iblandt folket. Idet han førte regeringens forretninger blev han hjulpet af sine sønner, som arbejdede som magistrater, og tog fra sted til sted for at udøve justits.

Israelitterne faldt et vist omfang, i den sidste del af Jairs regeringsperiode, og mere generelt efter hans død, tilbage til afgudsdyrkelse (ST 11. aug., 1881).

Kapitel 11

23 (1.Mos. 15,16). Nationeres prøvetid. - Gud er sen til vrede. Han gav de onde nationer en prøvetid så de kan blive bekendt med Ham og Hans karakter. Efter det lys de havde fået fik de dom for at ikke tage imod lyset og vælge deres egne veje frem for Guds veje. Gud gav en grund til hvorfor han ikke straks fortrængte kanaanæerne. Amoritternes syndighed var ikke fuldt. På grund af deres syndighed førte de sig selv gradvist hen imod det punkt hvor Guds overbærenhed ikke længer kunne udøves og de ville blive udryddet. Indtil det punkt var nået og deres uretfærdighed var fuld, blev Guds hævnerrighed udskudt. Alle nationer havde en prøveperiode. Dem som satte Guds lov ud af kraft, ville rykke frem fra den ene grad af ondskab til en anden. Børn ville arve deres forældres oprørskhed og gøre værre ting end deres fædre, før indtil Guds vrede ville falde over dem. Straffen var ikke mindre fordi den blev udsat. (MS 58, 1900).

Kapitel 13

2-5. En lektie til mødre. - Mange som Gud vil bruge som Sine instrumenter, er blevet diskvalificeret ved deres fødsel af deres forældres forkerte vaner. Da Herren ville oprejse Samsom som Sit folks udfrier, tilskrev Han moderens rigtige livsvaner før sit barns fødsel

Da Herren instruerede denne ene moder, gav Herren en lektie til alle som vil være mødre i endens tid. Havde Manoa's (1006) hustru fulgt de fremherskende skikke, ville hendes organisme være svækket af naturens love, og hendes barn ville have lidt overtrædelsens straf sammen med hende. (GH febr., 1880).

2-23. Manoa møder Kristus. - Manoa og hans hustru vidste de ikke at Den der henvendte sig til dem var Jesus Kristus. De så på Ham som Herrens budbringer, men uanset om han var profet eller en engel var de rådvilde. Idet de ønskede at udvise gæstfrihed imod deres gæst, bad de Ham indstændigt at forblive der, medens de skulle tilberede et kid til Ham. Men i deres uvidenhed om Hans karakter, vidste de ikke om den skulle ofre det for et brænd offer, eller bringe det for Ham som mad.

Englen svarede: »Selv om du holder mig tilbage, spiser jeg ikke af din mad; men vil du ofre et brændoffer, så bring Herren det!« I sin forvisning, at hans gæst var en profet, sagde Manoa: »Hvad er dit navn? Når dit ord går i opfyldelse, vil vi ære dig!«

Svaret var: »Hvorfor spørger du om mit navn? Du skal vide, det er underfuldt.« I erkendelsen af hans gæsts himmelske karakter, Manoa tog »gedekiddet og afgrødeofferet og ofrede det på klippen til Herren, ham, som handler underfuldt, og Manoa og hans hustru så til.« Ild kom fra klippen, og fortærede ofret, og »Og da flammen slog op imod himmelen fra alteret, steg Herrens engel op i alterflammen, medens Manoa og hans hustru så til; og de faldt til jorden på deres ansigt.« Der kunne ikke længer være tvivl om deres gæst karakter. De vidste at de havde set på den Hellige, som havde opfyldt Sin herlighed i skystøtten, havde været Israels Vejleder og Hjælper i ørkenen.

Forbavselse, ærefrygt, og rædsel fyldte Manoa's hjerte; og han kunne kun udbryde: »Vi er dødsens, thi vi har set Gud!« Men hans ledsager havde mere tro end han i denne højtidelige stund. Hun mindede ham om at Herren fandt behag i at acceptere deres offer, og havde lovet dem en søn som skulle begynde at udfri Israel. Dette var et bevis på gunst i stedet for vrede. Havde Herren til hensigt at udslutte dem, ville Han ikke have udført

dette mirakel, ej heller givet dem et løfte som ikke gik i opfyldelse, om de skulle gå tabt. (ST 15. sept., 1881).

5. Enkelthed leder til parathed i tjenesten. - Den, som vil overholde enkelthed i alle sine vaner, holde nydelsessygen i tømme og beherske lidenskaberne, kan bevare, sine sjælelige evner stærke, virksomme og kraftige, hurtige til at opfatte alt, hvad der kræver tænkning eller handling, fintmærkende til at skelne mellem det hellige og det ukristelige, og rede til at tage del i ethvert foretagende, som tjener til Guds ære og menneskehedens vel (ST 29. sept, 1881).

Kapitel 14

1-4. En spion i lejren. - I Sit ord har Herren tydelig instrueret Sit folk til at ikke gå i forbund med dem som ikke har Hans kærlighed og frygt for sig. Disse ledsagere vil sjældent være tilfreds med den kærlighed og respekt som rettelig tilkommer dem. De vil hele tiden forsøge at få velvilje fra sin gudfrygtige hustru eller mand, for at beholde en ligeegyldighed over for de guddommelige krav. For en gudfrygtig mand, og for den menighed han er knyttet til, er en verdslig hustru eller en verdslig ven som en fjende i lejren, som vil våge for enhver anledning til at forråde Kristi tjener, og udsætte ham for fjendens angreb (ST 27. sept., 1910).

Kapitel 15

14-19. Samson indrømmer sin afhængighed. - Tusindvis israelitter var vidne til Samsons nederlag under filistrene, alligevel hævdedes ingen røst i triumf, indtil helten, opstemt i sin utrolige succes, fejrede sin egen sejr. Men han roste sig selv, i stedet for at tilskrive Gud æren. Aldrig så snart han havde stoppet, da han blev svag ved den mest intense og smertelige tørst. Han var blevet udmattet af sit utrolige arbejde, og intet der kunne dække hans behov, var for hånden. Han begyndte at mærke sin fuldstændige afhængighed af Gud, og blev overbevist om at havde han ikke havde sejret ved sin egen kraft, men i den Almægtiges styrke.

Han begyndte da at prise Gud for hans udfrielse, og sendte en alvorlig bøn om lindring fra hans nuværende lidelse. (1007) Herren lyttede til hans bøn og åbnede et vandudspring for ham. Som tegn på hans taknemmelighed kaldte Samson En-hakkore-stedet ved navn, eller "den hans kilde som råbte" (ST 6. okt., 1881).

Kapitel 16

Samson svigte hvor Josef vandt.--Samson havde i sin usikkerhed den samme kilde til styrke, som Josef havde. Han kunne vælge det rigtige eller det forkerte, som han ønskede. Men i stedet for at gribe fat i Guds styrke, tillod han sin naturs vilde lidenskaber at få frit løb. Fornuftens magt var fordærvet, moralen ødelagt. Gud havde kaldet Samson til en stilling med stort ansvar, ære og gavn. Men han skulle først lære at regere ved at adlyde Guds love. Josef var fri til at vælge sin moral. Godt og ondt lå foran ham. Han kunne vælge stien med renhed, hellighed og ære, eller stien med umoral og forfald. Han valgte den rette vej, og Gud billigede. Samson stod i de samme fristelser, men han havde selv valgt dem, og han gav lidenskaberne frie tøjler. Den sti, han gik ind på, endte i skam, ødelæggelse og død. Hvilken kontrast til Josefs historie! (ST 13. okt., 1881).

(Gal. 6,7, 8). Samsons beretning r en lektie til unge. - Beretningen om Samson bringer en lektie til dem hvis karakter endnu ikke er formet, som endnu ikke er gået ind i det aktive livs fase. De unge som går på vore skoler og colleger vil findes i alle slags sindelag. Hvis de ønsker løjer og tåbelighed, hvis de søger at undgå det gode for forene sig med det onde, har de

anledningen. Synd og retfærdighed er foran dem, og de skal vælge for sig selv. Men lad dem huske på at "det som et menneske sår skal det også høste . . . Han der sår til kødet, skal høste kødelig fordærv; men han der sår til Ånden skal af Ånden høste evigt liv " (ST 13. okt, 1881).

4. Dyrebare timer formøbles. - I selskab med denne troldkvinde, spildte Israels dommer dyrebare timer som kunne være blevet helligt brugt på hans folks velfærd. Men de forblindende lidenskaber som endog gør den stærkeste svag, havde vundet kontrol over fornuften og over samvittigheden (ST 13. okt, 1881).

Filistrene kender den guddommelige lov, og overvågede Samson. - Filistrene kinder godt til den guddommelige lov, og dens fordømmelse af sensuelle lyster. De holdt vågent øje med alle deres fjendes bevægelser, og da han fornærede sig selv af denne nye forbindelse, og de sø troldkvindens forheksende kraft, besluttede de, igennem hende, at gøre hans endeligt (ST 13. okt, 1881).

15-17. Samson gik med fuldt overlæg ind i forræderens net. - Samsons forgabelse virkede næsten utrolig. Først var han ikke helt så forhekset at hemmeligheden blev afsløret; men han havde gået ind sjæleforræderens net med fuldt overlæg, og dets masker strammes mere og mere omkring ham for ethvert skridt. (ST 13. okt, 1881).

15-20. Samson mistede fornemmelsen for hans hellige arbejde. - Samson, den mægtige og tapre mand, var under højtidelig ed at være en nazaræer i hans livsperiode; men blev forblindet af en utugtig kvindes fortryllelse, brød han overilet den hellige ed. Satan arbejdede igennem sine agenter for at udlette sin hersker i Israel, så den mystiske kraft han besad ikke længere kunne true Guds folks fjender. Det var indflydelsen fra denne frække kvinde der adskilte ham fra Gud, hendes list som viste sig som hans ruin. Den kærlighed og tjeneste som Gud forlanger, gav Samson til denne kvinde. Dette var afgudsdyrkelse. Han mistede al fornemmelse for Guds hellige karakter og arbejde og ofrede ære, samvittighed, og al dyrebare interesse, for fornædret lidenskab (ST 1. juli, 1903).

20. Bevidst synd er årsag til tab af styrke. - Var Samson blevet barberet uden fejl fra hans side, ville hans styrke var blevet der. Men hans adfærd viste lige så meget foragt for Guds gunst og autoritet, som om han i selvforagt havde skilt sig af med sine hovedlommer. Derfor lod Gud ham udstå resultaterne af sin eget tåbelighed. (ST 13. okt, 1881).

28. Den virkelige kamp imellem Jehova og dragen. - I stedet for at kampen var imellem Samson og Filistrene, var den nu imellem Jehova og dragen, og (1008) derved blev Herren bevæget til at hævde Sin mægtige kraft og Sin højeste autoritet (ST 13. okt, 1881).

30. Guds plan for Samson blev ødelagt af synd. - Gud havde udtænkt at Samson skulle udrette et stort arbejde for Israel. Derfor måtte der vises den største omsorg for livets begyndelse og give ham de bedste betingelser for fysisk styrke, forstandsmæssig livskraft og moralsk renhed. Havde han ikke ovovet sig ud iblandt de ugudelige og tøjlesløshed, ville han ikke have givet så grundigt efter for fristelse (ST 13. okt, 1881).

1.Samuelbog

Kapitel 1

(1008) **Værdifulde lektier i Samuels liv.**--Dommernes regeringsperiode i Israel slutter med Samuel, med nogle få eller rigere illustrative karaktertræk i den hellig bog. Der er også få, hvis livshistorie indeholder lektier af større værdi for den tænksomme bibelstuderende. (ST 27. okt., 1881).

8. Satans forsøg på at ødelægge Hanna.--Denne scene blev sat igen og igen, ikke kun ved de årlige samlinger, men altid hvor forholdene gav Peninna anledning til at ophøje sig selv på bekostning af hendes rivalinde. Denne kvindes handlemåde synes

at være en prøvelse for Hanna, næsten mere end hun kunne klar. Satan brugte hende som sin agent til chikane, og om muligt til at genere og ødelægge, en af Guds trofaste børn. (ST 27. okt., 1881).

10. Mægtig kraft i bøn.-- Der er en mægtig kraft i bøn. Vor store fjende søger hele tiden at holde den betrængte sjæl væk fra Gud. En appel til himlen fra den ydmygeste hellige er mere skrækindgydende for Satan end kamrenes dekretter eller kongernes mandater. (ST 27. okt., 1881).

14. Umådeholdenhed var almindeligt i Israel.-- Festlag havde næsten fortrængt sand guds frygt blandt Israels folk. Eksempler på umådeholdenhed, også bland kvinder, var der ret mange af, og nu besluttede Eli at give det han betragtede som en velfortjent irrettesættelse. (ST 27., okt, 1881).

20-28. Trofasthedens belønning.--I de tre første år af Samuels liv profeten, lærte hans moder ham omhyggeligt at skelne mellem godt og ondt. Med alle de ting han var omgivet af, søgte hun at lede hans tanker frem til Skaberen. Under opfyldelsen af sit løfte, at give sin søn til Herren, satte hun ham under den største selvfornægtelse under ypperstepræstens Elis omsorg, for at blive oplært for tjeneste i Guds hus. Gennem Samuels ungdom, hvor han var han helliget gudsdyrkelse i tabernaklet, var han ikke fri fra ond indflydelse eller syndige eksempler. Elis sønner frygtede ikke Gud, eller ærede heller ikke deres fader; men Samuel søgte ikke deres selskab eller fulgte deres onde veje. Hans tidlige oplæring ledte ham til at vælge fastholdelsen af sin kristne renhed. Hvad var Hannas belønning ikke, og hvilken opmuntring er det ikke til trofasthed ved hendes eksempel! (RH 8.sept., 1904).

Kapitel 2

11. Troens sejr over naturlig hengivenhed.-- Lige så snart som den lille var gammel nok til at blive skilt fra sin mor, opfyldte hun et højtideligt løfte. Hun elskede hendes barn af hele en moders hjertes; dag for dag indflettede hendes hengivenhed ham mere nært, idet hun overvågede hans voksende kræfter, og lyttede til barnets pludren; han var hendes eneste søn, himlens særlige gave; men hun tog i mod ham som en skat der var helliget Gud, og hun ville ikke tilbageholde giveren hvad er Hans. Tro styrkede moderens hjerte, og hun gav ikke efter den naturlige hengivenheds anledninger (ST 27.okt., 1881).

Moderens beslutningskraft i hendes hjem. - Jeg ville ønske, at hver eneste moder kunne forstå, hvilke store forpligtelser hun har, og hvor store ansvar (1009) der hviler på hende, og hvor rigt hendes trofasthed vil blive belønnet. Den indflydelse, moderen daglig har på sine børn, forbereder dem enten til evigt liv eller evig død. Hun øver større indflydelse i hjemmet end prædikanter på prædikestolen, ja, mere end kongen på sin trone (ST 3. nov., 1881).

12. Elis forbryderiske forsømmelse. - Elis handlemåde - hans syndige forsømmelighed som en fader og hans forsømmelse som en Guds præst - giver et slående og en smertelig modsætning til den trofaste Hannas fasthed og selvfornægtelse. Eli var bekendt med den guddommelige vilje. Han vidste hvilke karaktertræk Gud kunne acceptere, og hvad Han ville fordømme. Alligevel lod han børn vokse op med utøjlede lidenskaber, forvansket appetit, og fordærvet moral.

Eli havde undervist sine børn i Guds lov, og havde givet dem et godt eksempel i hans eget liv; men dette var ikke hele hans opgave. Gud forlangte af ha, både som fader og som præst, at betvinge dem fra at følge deres egen forvanskede vilje. Dette fik han ikke gjort (ST 10. nov., 1881).

Advarsel til forældre at følge Elis eksempel. - Hvis forældre følger Elias forsømmelige eksempel, kunne se resultatet af den opdragelse de giver deres børn, vil de føle at den forbandelse som faldt over Eli, visselig falder på dem. Oprørets synd imod forældres myndighed, ligger i fundamentet for fortvivlelse og forbyrdelse i verden i dag (ST 10. nov, 1881).

Mange unge bliver vantro.--Lad, ved forskrift og eksempel, de unge lære ærbødighed for Gud og for hans ord. Mange af vore unge bliver hedninge af hjerte, på grund af manglende helligelse til deres forældre (ST 24. nov., 1881).

Forældre og sjælevinding. - Kristne forældre, hvis I ønsker at arbejde for Herren, så begynd med de små der hjemme. Hvis I udviser taktfølelse og visdom og guds frygt i ledelsen af jeres børn, vil I blive betroet større ansvar. Sand kristen anstrengelse vil begynde hjemme, og går ud fra centeret til at favne videres marker. En sjæl frelst i din egen familiekreds eller i dit naboskab, ved tålmodigt og smerteudholdende arbejde, vil bringe lige så meget ære til Kristi navn, og vil skinne klart i din krone, som hvis du har fundet en sjæl i Kina eller Indien (ST 10. nov, 1881).

Prædikantens pligt. - Alle forældre bør bestræbe sig på at gøre deres familier til mønster for gode gerninger, fuldkomne kristne husholdninger. Men det er i høj grad også deres pligt som tjener med hellige ting, og hos dem folk får undervisning og vejledning fra. Kristi prædikanter skal være eksempler for hjorten. Han som ikke styrer sit eget hjem viseligt, er ikke kvalificeret til at lede Gud menighed (ST 10. nov., 1881).

Prædikanter og deres børn. - Men lige så stor som onderne af forældrenes upålidelighed er, er de ti gange større, når de eksisterer i deres familie, som står i Kristi sted, for at undervise folk. Evangeliets prædikanter, som ikke styrer deres eget hjem, vildfører mange ved deres eksempel. De billiger det ondes vækst, i stedet for at holde det tilbage. Mange der betragter sig selv som gode dommere for andre børn, hvad de bør være og hvad de burde gøre, er blinde for deres egne sønner og døtres mangler. En sådan mangel på guddommelig visdom hos dem der bekender at undervise i Guds ord, udvirker ti gange ondt. Det tenderer til at udviske forskellen mellem rigtigt og forkert, mellem renhed og uvaner i folks sind (ST 24. nov., 1881).

(Kp. 3,11-14). Resultaterne af forældres upålidelighed. - Elis beretning er et forfærdeligt eksempel på resultatet af forældres upålidelighed. På grund af hans pligtsforsømmelse, blev hans sønner en snare for deres medmennesker og en forhånelse mod Gud, forbrød ikke kun det nuværende liv men også det fremtidige liv. Deres onde eksempel udslettede hundredvis, og indflydelsen fra disse hundreder fordærvede tusinders moral. Dette tilfælde bør være en advarsel til alle forældre. Medens nogle fejler med upassende strengthed, gik Eli til den modsatte yderlighed. Han fjøede sine sønner til deres ruin. Deres fejl blev overset i deres barndom, og undskyldt i deres ungdoms dage. Forældrenes påbud blev ignoreret, og faderen gennemtvang ikke lydighed. (1010) Børnene så at de kunne styre det hele, og de udnyttede enhver anledning. Idet sønnerne blev ældre, mistede de al respekt for deres forsagte fader. De fortsatte i synd uden at blive tøjlet. Han protesterede over for dem, men der blev ikke givet agt på hans ord. Der blev dagligt begået store synder og modbydelige forbrydelser imod dem, indtil Herren selv hjemsogte overtræderne af Hans lov med domme.

Vi har set resultatet af Elis fejlslagne venlighed, - død til den eftergivne fader, ruin og død til hans onde sønner, og tusindvis udslettelse i Israel. Herren Selv har dekretet at der ikke gøres soning for Elis sønners synder, ved et syndoffer eller brændoffer nogen sinde. Hvor stort, hvor sørgeligt var deres fald, - mennesker som der påhviler hellige ansvar, fordømt, forvist fra barmhjertighed, af en retfærdig og hellig Gud!

Sådan vises den frygtelige afgrødehøst når forældre forsømmer deres gudsgivne ansvar, - når de lader Satan lægge beslag på den mark som de selv så omhyggeligt burde have sået med dyrebare dydigheds, sandheds og retfærdigheds frø. Hvis blot en af forældrene er pligtsforsømmelige, vil resultatet kunne ses i børnenes karakter, hvis begge fejler, hvor stort vil deres ansvar så ikke være over for Gud! Hvordan kan de undgå deres dom, som udsletter deres børns sjæle? (RH 30. aug., 1881).

12-17. Den symbolske tjeneste knytter kæden. - Den symbolske tjeneste var det forbindelse led imellem Gud og Israel. Brændofferne var tiltænkt at symbolisere Kristi offer, og derved bevare en urokkelig tro på den kommende Genløser i folks hjerter. For at Herren kunne acceptere deres ofre, og fortsætte Sin tilstedeværelse hos dem, og på den anden side, så

folket kunne få en korrekt kundskab af frelsesplanen, og en rigtig forståelse af deres pligt, var det af største betydning at hjertets hellighed og livets renhed, ærbødighed over for Gud, og nøje lydighed mod Hans bud, blev fastholdt af alle der var knyttet til helligdommen (ST 1. dec., 1881).

17. Præsternes synder fik nogle til at ofre deres egne ofre. - Idet Israels mænd var vidne til præsterne korrumperte handlede, mente de at det var sikre for deres familier at ikke komme til det bestemte tilbedelsessted. Mange tog fra Silo med oprørte tanker, vækket deres vrede, indtil de til sidst bestemte sig for at ofre deres ofre for sig selv, konkluderede at dette ville være lige så acceptabelt for Gud, som at billige enhver vederstyggelighed der blev praktiseret i templet (ST 1. dec., 1881)

26 (Sal. 71,17). Et sted til helligede unge. - Gud giver alle en anledning i dette liv til at udvikle karakter. Alle må udfylde deres indrettede sted i Hans store plan. Herren accepterede Samuel helt fra hans barndom, fordi hans hjerte var rent, og han havde ærbødighed for Gud. Han fik givet Gud et helligt offer, og Herren gjorde ham til en lysets kanal, - også i hans barndom. Et liv der var så helligt som Samuels liv var er af stor værdi i Guds øjne. Hvis de unge i dag ville hellige sig selv, ligesom Samuel gjorde, vil Herren acceptere dem og bruge dem i Hans arbejde. De vil kunne sige om deres liv sammen med salmisten: "Gud, du har vejledt mig fra min ungdom af, dine undere har jeg forkyndt til nu." (MS 51, 1900).

Kapitel 3

4. Samuel blev hvervet da han var tolv år gammel. - Da han var blot tolv år gammel, fik Hannas søn en særlig opgave fra den Allerhøjeste (ST 15. dec, 1881).

10-14. Gud må forbigå de voksne og bruge børn. - Gud vil arbejde med børn og unge, som giver sig selv til Ham. Samuel blev opdraget til Herren i sin ungdom, og Gud forbigik den aldershædrede Eli, og talte med barnet Samuel (MS 99, 1899).

11-14. Se EGW for kp. 2,12.

Herren vil forbigå fædre som forsømmer hjemmelivet. - Heri ser vi at Herren vil forbigå gamle og erfarne fædre der er knyttet til Hans arbejde, hvis de forsømmer deres pligt i deres hjemmeliv (Brev 33, 1897).

Guds grundige arbejde stod i modsætning til Elis ligegyldighed. - Eli troede på Gud og på Hans ord; men befalede ikke over sine børn (1011) og hans hus efter ham, ligesom Abraham gjorde. Lad os høre hvad Gud siger om Elis forsømmelse: »Se, jeg vil lade noget ske i Israel, som skal få det til at ringe for begge ører på enhver, som hører derom.« Herren har længe båret over med Eli. Han er blevet advaret og instrueret; men ligesom forældre i dag, han ikke givet agt på advarslen. Men da Herren tog fat i sagen, standsede Han ikke før han havde arbejdet grundigt (RH 4. maj, 1886).

20 (kp. 7,9, 15). Samuel tager fat med begge hænder. - Samuel blev nu indsat af Israels Gud til det trefoldige embede som dommer, profet og præst. En hånd blev placeret i Kristi hånd, og med den anden tog han folkets styrepind, og holdt det med en sådan visdom og fasthed at Israel blev bevaret fra udslettelse (ST 22. juni, 1882).

Kapitel 4

3. Israel søgte sejr på den forkerte måde. - Påmindelsen om disse herlige sejre indgød håb og mod i hele Israel, og de blev straks sendt til Silo efter arken, "da den er i blandt os," sagde de, "kan den frelse os ud fra vore fjenders hånd." De tænkte ikke over at det var Guds lov som alene gav arken sin hellighed, og at dets tilstedeværelse ville kun give dem fremgang, idet de adlød loven (ST 22. dec, 1881).

3-5. Hofni og Pinehas gik formasteligt ind i det Allerhelligste. - Elia to sønner Hofni og Pineha, gik ivrigt ind på

et forslag at bære arken ind i lejren. Uden ypperstepræstens samtykke, vovede de formasteligt sig ind i det allerhelligste, og tog derfra fra Guds ark. Fyldt af stolthed, ophøjet af sejrforventning, bar de den ind i lejren. Og da folket der så tegnet på Jehovas nærhed, som de tænkte, "brød hele Israel ud i et vældigt jubelråb, så jorden rystede derved." (ST 22. dec, 1881).

Kapitel 6

1-5. Kun eet offer kan sikre guddommelig velvilje. - Filistrene håbede at de med deres ofre kunne stilne Guds vrede, men de kendte ikke til det ene store offer som alene kan sikre syndige mennesker den guddommelige gunst. Disse gaver var alene kraftsløse til at sone for synd; for ved disse ofrene udtryktes ikke troen på Kristus. (ST 12. jan., 1882).

19. En uærbødig ånd eksisterer stadig. - Der eksisterer stadig en uærbødig videbegærlighed iblandt menneskene. Mange er ivrige efter at undersøge de mysterier som ubegrænset visdom har fundet rigtigt at ikke åbenbare. Uden pålidelige beviser fra fornuften, baserer de deres teorier på gætterier. Herren har arbejdet for Hans tjenere og for at opbygge Hans sag på nutiden lige så sikkert som Han har arbejdet for det gamle Israels skyld, men tom filosofi, "såkaldt videnskabeligt falsum," har forsøgt at ødelægge troen på forsynets direkte mellemkomst, tillægge alle de manifestationer som naturen bevirker. Dette er Satans sofisteri. Han hævder sin autoritet med mægtige tegn og undere på jorden. Dem som ignorer eller fornægter Guds kræfts særlige beviser, forbereder vej for ærkefjenden til at ophøje sig selv for folket, som over Israels Gud.

Mange accepterer fornuften hos disse tilsyneladende kloge mennesker som sandhed, skønt det i virkeligheden underminerer fundamentene for det Gud har lagt. Disse lærer er dem der er beskrevet med inspiration, som er tåber efter egen opfattelse, selvom de kan være vise. Gud har valgt de tåbelige ting i denne verden til at gøre den vise til skamme. Hos dem som kun vejledes af menneskelig visdom, enkeltheden i Hans mægtige gerninger kaldes for tåbelighed. De tror at de selv er klogere end deres Skaber, skønt de i virkeligheden er ofre for begrænsede menneskers uvidenhed og barnlig indbildskhed. Det er dette som holder dem i vantroens mørke, så at de ikke kan se Guds kraft, og skælve over for Ham (ST 19. jan, 1882).

Kapitel 7

3. Moderne former for afgudsdyrkelse. - Mange som bærer de kristnes navn, tjener andre guder ved siden af Herren. Vor skaber kræver vor højeste helligelse til ham, vor første loyalitet. Alt som har tendens til at formindske vor kærlighed til Gud, eller lægger sig imellem (1012) for at tjene Ham, bliver dermed en afgud. Nogle af deres lande, deres huse, deres købmandsforretninger er afguder. Forretningsvirksomheder udtømmer al iver og energi, medens Guds tjeneste sættes i anden række. Familieandagten forsømmes, den skjulte bøn glemmes. Mange hævder at behandle deres medmennesker retfærdigt, og lader til at føle at de derved svigter hele deres pligt. Men det er ikke nok at holde de sidste seks bud i tibudsloven. Vi skal elske Herren vor Gud med hele hjertet. Der er intet mindre end lydighed mod alle budene - intet mindre end højeste kærlighed så vel som kærligheden til vore medmennesker - kan stille kravene i den guddommelige lov.

Der er mange af de hjerter som er blevet så forhærdet af fremgang at de glemmer Gud, og glemmer deres medmenneskers mangel. Bekendende kristne besmykker sig selv med ædelstene, blonder og kostbart udseende, medens Herrens fattige må undgå sig for livets nødvendigheder. Mænd og kvinder som kræver genløsningen igennem en Frelseres blod vil bortødsle de midler der er betroet dem til at redde andre sjæle, og derved modvilligt dele ud af deres ofre for religionens skyld, kun give

gavmildt de det ærer dem selv. Dette er afgudsdyrkere (ST 26. jan., 1882).

7-11. Gods indgriben for at redde det hjælpeløse Israel. - Det var Herrens hensigt at udvise Sin kraft i Israels udfrielse, så de ikke selv kan tage æren. Da de var ubevæbnede og forsvarsløse lod han dem blive angrebet af deres fjender, og da kalde Hærføren af Herrens hær himlens hære til orden, for at udslutte Sit folks fjender. Hjertets ydmyghed og lydighed mod den guddommelige lov er mere acceptabel for Gud end de kostbareste ofre fra et hjerte fyldt af stolthed og hykleri. Gud vil ikke forsvare dem som lever i overtrædelsen af Hans lov. (ST 26. jan., 1882).

12. Samuels dagbog. - Der er tusindvis af sjæle der gerne vil arbejde for Mesteren, som ikke har haft privilegiet at høre sandheden, som nogle har hørt den, men de har læst Guds Ord trofast, og de vil velsignes i deres ydmyge anstrengelser for at give lyset til andre. Lad disse føre en dagbog, og når Herren giver dem en interessant erfaring, så lad dem skrive det ned, ligesom Samuel gjorde, da Israels hære vandt sejr over Filistrene. Han har gjort et taknemmelighedsøjeblik og sagt: "Hid til har Herren hjulpet os." "Brødre, hvor er de øjeblikke hvor I holder Guds kærlighed og godhed for øje? Bestræb på at have den hjælp Herren har givet jer i jeres anstrengelser for at hjælpe andre, i frisk erindring. Lad ikke jeres handlinger vise et spor af selvskhed. Enhver som tåre Herren har hjulpet jer til at græde fra det sorgfulde øje, enhver frygt som er blevet bortvist, enhver barmhjertighed der er udvist - skriv det ned i jeres dagbog. "Som dine dage skal din styrke være." (MS 62, 1905).

Kapitel 8

1-3. Samuels sønners elskede belønning. - Samuel havde dømt Israel fra sin ungdom af. Han havde været en retfærdig og upartisk dommer, trofast i alt sit arbejde. Han var blevet gammel; og folket så at hans sønner ikke fulgte i hans fodspor. Selvom de ikke var skændige ligesom Elis børn, var de dog uærlige og tvesindede. Medens de hjalp deres fader i hans møjsommelige arbejde, ledte deres kærlighed til belønning dem til at favorisere de uretfærdiges sag. (1SP 353).

1-5. Samuel blev bedraget med sine sønner. - Disse unge mænd havde fået nøje instrukser fra deres fader, både ved forskrift og eksempel. De var ikke uvidne om de advarsler Eli havde fået, og de guddommelige domme blev hjemsoget på ham og hans hus. Tilsyneladende var de helstøbt dydige og rene mænd, såvel som intellektuel lovende. Det var med folkets fulde samtykke at Samuel delte embedets ansvar med sine sønner. Men disse unge mænds karaktertræk, skulle dog prøves. Borte fra deres faders indflydelse, ville det kunne ses om de havde de sande principper som han havde lært dem. Resultatet viste at Samuel var smerteligt blevet bedraget med sine sønner. Ligesom unge mænd i dag, som er blevet velsignet med gode evner, forvanskede de deres gudsgivne kræfter. Den ære de var blevet betroet dem, gjorde dem stolte og selvtilstrækkelige. De gjorde ikke (1013) Guds ære til deres mål, de søgte heller ikke alvorligt efter Ham, efter styrke og visdom. Ved at give efter for fristelsens magt, blev de gerrige, selviske og uretfærdige. Guds ord erklærer at "de vandrede ikke på Hans veje, men "de lod sig lede af egen fordel, tog imod bestikkelse og bøjede retten." (ST 2. febr., 1882).

5. Ligesom alle nationerne. - Den utilfredsstillende længsel efter verdslig magt og opvisning, er lige så vanskelig at kurere ligesom i Samuels dage. Kristne forsøger at bygge ligesom verdslige bygger, at klæde sig som verdslige klæder sig, - at efterligne deres sæder og skikke som kun dyrker denne verdens gud. Instruktionernes i Guds ord, råd og irettesættelser fra Han tjener, og endog advarsler sendt direkte fra hans trone leder til magtesløse og ikke kan undertrykke denne uværdig ærgerrighed. Når hjertet fremmedgøres fra Gud, er næsten alle påskud nok til at retfærdiggøre en ligegyldighed af Hans autoritet. Det som

ansporer stolthed og egenkærlighed bliver tilfredsstillet på enhver bekostning af Guds sag (ST 13. juli, 1882).

6. Trofasthed afføder kritik. - Dem som ikke er helligt og verdenselskende er altid parat til at kritisere og fordømme dem, som har stået frygtløse over for Gud og det rigtige. Hvis der ses en mangel hos ham, som Herren har betroet store ansvar, så vil alle hans tidligere helligelse blive glemt, og der arbejdes på at forti hans stemme og ødelægge hans indflydelse. Men lad disse selvbestaltede dommere huske på at Herren læser hjertet. De kan ikke skjule dets hemmeligheder fra Hans ransagende blik. Gud erklærer at Han vil bringe ethvert arbejde frem for dommen, med alle skjulte sager. (ST 13. juli, 1882).

6,7. De nyttige mennesker påskønnes sjældent. - De nyttigste mennesker påskønnes sjældent. Dem som har arbejdet mest aktivt og uselvsk for deres medmennesker, og som har været instrumenter for at udføre de største resultater, gengældes ofte med utaknemmelighed og forsømmelse. Når sådanne mennesker finder sig tilsidesat, og deres råd negligeres og foragtes, kan de føle at de bliver behandlet uretfærdigt. Men lad dem lære af Samuels eksempel, ikke at retfærdiggøre eller forsvare selv, medmindre Guds Ånd tydeligt ansporer en sådan adfærd. Dem som foragter og forkaster Guds trofaste tjenere, viser ikke blot foragt for mennesker, men for den Mester som har sendt ham. Det er Guds ord, Hans irettesættelser og råd, som gøres værdiløse; Hans autoritet som forkastes (ST 13. juli, 1882).

Kapitel 10

9. Saul blev et nyt menneske. - Herren ville ikke efterlade Saul i en ansvarsbetyngt stilling, uden guddommelig oplysning. Han skulle have et nyt kald, og Herrens Ånd kom over ham.

Virkningen var at han blev forandret til et nyt menneske. Herren gav Saulus en ny ånd, og andre tanker, nye mål og ønsker end han havde før. Denne oplysning, med åndelig gudskundskab, satte ham på fordelagtig grund, skulle binde hans vilje til Jehovas vilje (Brev 12a, 1888).

24. Sauls evner blev forvansket. - Saul havde et sind og en indflydelse der kunne styre et rige, hvis hans magt var underlagt Guds kontrol, men de gaver som kvalificerede ham til at gøre godt, kunne Satan bruge, da han blev overgivet i hans magt, og ville sætte ham i stand til at udbrede en indflydelse for ondt. Han kunne være mere hård hævngerrig, mere skadelig og opsat på at udføre sine uhellige mål, end andre kunne, på grund af sindets og hjertets overordnede magter, end det var givet ham fra Gud (ST 19. okt, 1888).

24, 25. Saul og Samuels indbyrdes kærlighed. - Forholdet mellem Samuel og Saul var særligt ømt. Samuel elskede Saul som sin egen søn, medens Saul, frimodig ilter af temperament, havde stor ærbødighed for profeten, og gav ham sin hengivne og respektfulde hengivenhed til ham. Derved var den levende Guds profet, en gammel mand, hvis mission var nær afsluttet, og den unge konge, hvis arbejde lå foran ham, var bundet sammen med venskabsbånd og respekt. I gennem hele hans forhærdede kurs, klyngede kongen sig til profeten som han alene kunne frelse ham fra sig selv (ST 1. juni, 1888).

Kapitel 12

1-5. Samuel, en mand i streng renhed. - Hvor mange holder sig tilbage fra en ansvarsbetyngt stilling (1014) som en dommer, kan sige om deres renhed: Hvem af jer overbeviser mig om synd? Hvem kan bevise at jeg har vendt bort fra min retfærdighed for at tage imod bestikkelse? Jeg har aldrig tilsmudset på min fortegnelse, som en mand der udøver dom og retfærdighed. Hvem kan i dag sige hvad Samuel sagde da han tog afsked med Israels folk, fordi de var besluttet på at få en konge? . . . En brav, ædel dommer! Men det var en sorrig ting at et menneske af den

største renhed skulle ydmyge sig selv for at forsvare sig selv (MS 33, 1898).

Trofathed fører til ære til sidst. - Den ære som han får der afslutter sit arbejde er af langt større værdi end de bifald og lykønskninger som de modtager, som lige går ind til deres pligter, og som skal til at prøves. Man kan nemmere lægge sine byrder fra sig, endog når sandhedens fjender må anerkende hans flid. Men hvor mange af vore store mænd afslutter deres embedsarbejde i vanære, fordi de har ofret princippet for vinding eller æres skyld. Ønsket om at være populær, fristelsen om velstand eller magelighed, leder dem på vildspor. Mennesker som ser igennem finger med synd kan se ud som om de får fremgang; de kan få sejr fordi deres foretagender lader til at blive kornet med succes; men Guds øje er på disse stolte pralhalse. Han vil belønne dem så deres gerninger har været. Den største ydre fremgang kan ikke bringe lykke til dem som ikke har fred med Gud eller sig selv (ST 27. juli, 1882).

14. Evig forpligtelse over for loven. - Guds lov blev ikke givet til jøderne alene. Den er forpligtigende over hele verden og evindelig. "Blot på et punkt snubler, er blevet skyldig i alle." Dets ti forskrifter er som en kæde på ti led. Hvis et led brydes, bliver kæden værdiløs. Ikke en enkel forskrift kan tilbagekaldes eller ændres for at redde overtræderen. Selvom der er familier og folkeslag, medens der må passes på fremgangen, livet og på karakteren, selvom godt og ondt er modsat hinanden, og en velsignelse eller en forbandelse må følge med menneskers handlinger - lige så længe må den guddommelige lov kontrollere os. Når Gud ikke længere forlanger at mennesker skal elske Ham højest, have ærbødighed for Hans navn, og helligholde sabbaten, når Han lader dem ignorere medmenneskers rettigheder, hade og såre hinanden - da, og ikke før da, vil den guddommelige lov miste sin kraft (ST 19. jan., 1882).

Kapitel 13

8-10. Gud åbenbarede Sauls sande karakter. - Ved at opholde Samuel, var det Guds hensigt at Sauls hjerte skulle åbenbares, så andre kan vide hvad han vil gøre i en nødsituation. Det var en prøvende position at blive sat i, men Saul adlød ikke ordre. Han følte at det ikke gjorde nogen forskel, hvem der nærmede sig Gud, eller på hvilken måde; og, fuld af energi og selvtilfredshed, påtog han sig selv det hellige embede.

Herren havde Sine udpegede agenter, og ses og respekteres disse ikke af dem, som er knyttet til Hans arbejde, hvis mennesker føler sig frie til at ignorere Guds forlangender, må de ikke komme ind i betroede stillinger. De vil ikke lytte til råd, eller til Guds bud igennem Hans udpegede agenter. Ligesom Saul vil de fare ud i en opgave som de aldrig har fået udpeget, og de fejltagelser de vil gøre at følge deres menneskelige dømmekraft vil sætte Israels Gud der hvor deres Leder ikke kan åbenbare Sig selv for dem. Hellige ting vil blive blandet med det almindelige (YI 17. nov., 1898).

9. Saul kunne have sendt bønner. - Han [Saul] kunne have sendt en ydmyg bøn til Gud uden offer; for Herren vil også acceptere den tavse bøn fra et bebyrdet hjerte; men i stedet for dette, tvang han sig selv ind i præstestanden (YI 17. nov., 1898).

11. Bebrejde Samuel fører til yderligere synd. - Saul dristede sig til at forsvare sin egen handlemåde, og bebrejde profeten, i stedet for at fordømme sig selv.

Der er mange i dag som handler på same måde. Ligesom Saul, er de forblindede over for deres fejl. Når Herren forsøger at rette dem, får de irettesættelsen som en forhånelse, og finder fejl hos den som bringer det guddommelige budskab.

Var Saul villig til at se og bekende sine fejl, ville hans bitre erfaring vise sig at være en sikker grund for fremtiden. Herefter ville han have undgået de fejltagelser som fremkaldte guddommelig irettesættelse. (1015) Men med følelsen om at han blev fordømt uretmæssigt, ville han selvfølgelig igen begå den samme synd.

Herren vil have at Hans folk under alle omstændigheder viser ubetinget tillid til Ham. Selvom vi ikke altid kan forstå Hans forudseende gerninger, bør vi vente tålmodigt og ydmygt indtil Han finder det rigtigt at oplyse os. Vi bør tage os i agt for at ikke påtage os ansvar, som Gud ikke har bemyndiget os til at bære. Ofte har mennesker sat deres egen karakter eller evner for højt. De kan føle sig kompetente til at påtage sig det mest betydningsfulde arbejde, skønt Gud ser at de ikke er forberedt til at udrette den mindste og ydmygeste opgave rigtig (ST 10. aug., 1882).

13, 14. Sauls tåbelighed fører til forkastelse. - Sauls overtrædelse viste at han var uværdig at blive betroet hellige ansvar. Nogen som har så lidt ærbødighed for Guds bud, kan ikke være en klog eller sikker leder for folket. Havde han tålmodigt klaret den guddommelige prøve, ville kronen være blevet befæstet på ham og hans hus. Faktisk var Samuel kommet til Gilgal med netop dette formål. Men Saul var blevet vejret på vægten, og fundet for let. Han må fjernes for at give plads til nogen der vil vise hellig hensyn til den guddommelige ære og myndighed. (ST 3. aug., 1882).

Efter hvems hjerte? - Saul var ikke efter Israel hjerte, men David er en mand efter Guds eget hjerte (ST 15. juni, 1888).

Kapitel 14

1, 6. 7. Jonatan et Guds redskab. - Disse to mænd gav bevis for, at de handlede under en mere end menneskelig feltherres indflydelse og efter hans ordre. Efter alt at skønne var dette et vovestykke og i modstrid med alle krigsregler. Men Jonatans handling skete ikke på grund af menneskelig dumdristighed. Han stolede ikke på, hvad han og hans våbendragere selv kunne udrette; han var det redskab, som Gud brugte til hjælp for sit folk Israel. De lagde deres planer og overgav deres sag i Guds hånd. Hvis filistrene udfordrede dem, ville de gå frem. Hvis de sagde: Kom op til os! ville de gå frem. Dette var deres tegn, og Guds engle gav dem fremgang. De gik ud og sagde: "Måske vil Herren stå os bi" (YI 24. nov., 1898).

11-15. himlens hære hjalp Jonatan. - Det ville have været en let sag for filistrene at dræbe disse to tapre, dristige mænd; men det faldt dem ikke ind, at disse to ensomme mænd var kommet op til dem med fjendtlige hensigter. Mændene deroppe så undrende til, alt for overraskede til at opfatte deres egentlige hensigt. De anså disse mænd for at være desertører og lod dem komme uden at gøre dem fortræd. . . .

Hele lejren blev grebet af rædsel ved denne dristige dåd. Der lå ligene af tyve mænd, og efter hvad fjenderne kunne se, måtte der være hundredvis af kampberedte krigere. De himmelske hære viste sig for den fjendtlige filisterhær. (YI 24. nov., 1898).

24,25. Bikager ved Guds forsyn. - Denne overilede ed fra Saul var et menneskeligt påfund. Den var ikke indgydt fra Gud, og Gud var ikke tilfreds med den. Jonatan og hans våbenbærer, som igennem Gud havde bevirket Israels udfrielse den dag, var blevet svag på grund af sult. Folket var også træt og sulten.

"Der fandtes nogle bikager på marken." Disse bikager var Guds eget forsyn. Han ønskede at Israels hære skulle have del i denne mad, og få styrke. Men Saul, som ikke var under Guds ledelse, havde lagt sin overilede ed imellem (YI 1. dec., 1898).

Menneskeopfundne prøver vanærer Gud. - Der er mange som vil se let på de prøver som Gud har givet; og vil påtage sig ansvar for skabe prøvelser, ligesom Saul gjorde, som bringer Gud vanære og ondt til mennesker (ST 1. juni, 1888).

37. Saul fornemmede ikke Sin egen skyld. - Da folket havde stillet deres slut, ville Saul fortsætte med jagten den nat; men præsten foreslog at det ville være sædvanlig klogere at først spørge Gud efter råd. Dette skete på en usædvanlig måde, men der kom ikke noget svar. Angående denne tavshed som et tegn på Herrens mishag, besluttede Saul at røbe sagen. Havde han erkendt Sin egen (1016) syndige handlemåde, ville han have konkluderet at han selv var den skyldige. Men da han ikke erkendte dette, gav

han befaling om at sagen skal afgøres ved lodkastning (ST 17. aug., 1882).

44 (Matt. 7,2). Den skyldige er hårde dommere. - Dem som er parat til at undskylde eller retfærdiggøre sig i synd, er ofte de hårdeste til at domme og fordømme andre. Der er mange i dag, der ligesom Saul, pådrager sig selv Guds mishag. De forkaster råd og foragter irettesættelse. Også når de er overbeviste om at Herren ikke er med dem, nægter de at selv se . . . årsag for deres trængsel. Hvor mange gemmer på stolthed og praleri, medens de hengiver sig i grusomme domme eller strenge irettesættelser mod andre der er meget bedre i hjerte og liv end de er. Det vil være godt for disse selvbestaltede dommere at overveje Kristi ord: "Med den dom som I dømmes, skal I selv blive dømt med; og med det mål som I udmåler, skal I selv blive målt med" (ST 17. aug., 1882).

45. Fare for at følge en blind. - I dag er Guds folk i fare for at begå gå fejl der ikke er mindre katastrofale. Vi kan ikke, og vi må ikke, sætte blind tillid til noget menneske, uanset hvor høj hans trosbekendelse eller hans position er i menigheden. Vi må ikke følge hans vejledning, medmindre Guds Ord understøtter ham. Herren vil have at Hans folk hver i sær skelner imellem synd og retfærdighed, mellem det værdifulde og det nedrige (ST 17. aug, 1882).

Kapitel 15

2, 3 (2. Mos. 17,14-16). Udryddelsen af Amalek giver ikke Israel store besiddelser. - Gud ønsker ikke at Hans folk skal have noget som tilhører amalekitterne, for Hans forbandelse hviler over dem og deres ejendomme. Han havde tænkt at de skulle få en afslutning, og at Hans folk ikke skal bevare noget for sig selv, som Han har forbandet. Han ønskede også at folkene skulle se afslutningen af det folk som havde trodset ham, og marker at de blev udsløjet af netop det folk som de havde foragtet. De skulle ikke udsløtte dem og lægge til deres egne besiddelser, eller tage ære selv, men opfylde Herrens Ord som blev talt til Amalek (1SP 364).

3. Amalek brugte gaver uden tanke for giveren. - Dette onde folk [amalekitterne] boede i Guds verden, huset var blevet forberedt til Hans trofaste og lydige børn. Alligevel annekterede de Hans gaver til eget brug, uden tanke på Giveren. Jo flere velsignelser han udgød over dem, des frakkere gjorde Ham fortræd. Derved fortsatte de med at forvanske Hans velsignelser misbruge Hans barmhjertighed. . . .

Vor nådige Gud bærer stadig over med den utålmodige. Han giver dem lys fra himlen, så de kan forstå helligheden i Hans karakter, og retfærdigheden i Hans krav. Han kalder dem til anger, og forsikrer dem om Hans villighed til at tilgive. Men hvis de fortsætter med at forkaste Hans barmhjertighed, kommer befalingen om at udsløtte dem helt (ST Aug. 24, 1882).

10-23. Hårdnakkethed gør Sauls sag håbløs. - Det var Sauls hårdnakkethed som gør hans sag håbløs, og hvor mange følger alligevel hans eksempel. I sin barmhjertighed sender Herren irettesættelsesord for at frelse den fejlende, men de vil ikke underlige sig til revselse. De insisterer på at de ikke har gjort noget forkert, og derved modsætter sig Guds Ånd (RH 7. maj, 1895).

17. Gud vejleder den ydmyge og den helligede. - [1 Sam. 15,17 citeret.] Her udpeger Samuel grunden til at Saul er blevet bestemt til Israels trone. Havde han blot en ydmyg mening om hans egne evner, og var villig til at blive instrueret. Da det guddommelige valg faldt på ham, havde han manglende kundskab og er faring, og sammen med mange gode kvaliteter, havde han alvorlige karaktermangler. Men Herren gav ham Helligånden som en vejleder og hjælper, og satte ham i en position hvor han kunne udvikle de kvaliteter der var nødvendige for en hersker i Israel.

Skulle han stole på sin egen styrke og dømmekraft, og ville begå alvorlige fejl. Men hvis han forblev ydmyg, og hele tiden søgte vejledning efter guddommelig visdom, og gå frem efter som

Guds forsyn åbner vejen, vil han kunne udføre pligterne i hans høje stilling med (1017) succes og ære. Under den guddommelige nådes indflydelse, vil enhver god kvalitet vinde styrke, medens onde træk hele tiden vil miste sin kraft.

Dette er det arbejde som Herren har i sinde at gøre for alle, der helliger sig selv til Ham (ST 7. sept., 1882).

Dem som føler sig utilstrækkelig vil få hjælp. - Uanset hvilken position Gud har sat os i, uanset vore ansvar eller de farer vi er over for, bør vi huske på at Han har forpligtet sig selv, at give den nødvendige nådegave til den alvorligt søgende. Dem som føler sig utilstrækkelig til sin position, og alligevel accepterer den fordi Gud påbyder dem, stoler på Hans kraft og visdom, vil gå frem fra styrke til styrke. Når de går i gang med deres arbejde, har de næste alt at lære; men med Kristus som en lærer vil de blive virksomme medarbejdere. Gud betror ikke sit arbejde til verdslig vise; for de er stolte til at lære. Han vælger dem, som mærker deres mangler, søger at blive vejledt af ufejlbarlig visdom (ST 7. sept., 1882).

Bliver følsom for småting. - Der er mange som Han har kaldt til stillinger i sit værk, med samme grund som han kaldte Saul, - fordi de er små i deres egne øjne, fordi de har en ydmyg og lærvillig ånd. I sit forsyn sætter han dem der hvor de kan lære af Ham. Alle som vil tage imod den belæring Han vil give nåde og visdom. Det er Hans hensigt at sætte dem i så nær forbindelse med Ham selv at Satan ikke skal få anledning til at forvanske deres dømmekraft eller overmande deres samvittighed. Han vil åbenbare deres karaktermangler for dem, og give til alle som søger Hans hjælp, styrke til at rette deres fejl. Uanset hvad menneskets skødesynd er, uanset de bitre eller fordærvende lidenskaber der kæmper for overherredømme, vil han sejre, om han vil våge og føre krig imod dem i Israels hjælpers navn og styrke. Guds børn bør opelske en skarpsindig følsomhed over for synd. Her, såvel som andre steder, bør vi ikke foragte dagens småting. Det er en af Satans mest succesrige bedrag, der leder mennesker til at begå små synder, der forblinder sindet over for små påvirkningers farer, og leder mennesker til at begå små synder, der forblinder sindet mod den lille eftergivenheds fare, små afstikkere fra Guds udtrykkelige forlangender. Mange som betænker sig ved afskyeligheden i store overtrædelser, forledes til at se synd som en lille sag som de af ubetydelig vittighed. Men disse små synder opspiser gudsfrygtens liv i sjælen. De fødder som går ind på en sti der afviger fra den rette vej, trækker hen mod den brede vej der ender i død. Når der sker et skridt tilbage, kan ingen sige hvor det kan ende. . . .

Vi må lære at have mistillid til selvet og stole helt på Gud efter vejledning og støtte, på en kundskab til Hans vilje, og til styrke til at gøre den (ST 7. sept., 1882).

22. Gud ønsker ikke et fordærvet folks udsløttelse. - [1 Sam. 15,22 citeret.] Gud forlanger lydighed af sit folk, frem for offer. Alle jordens rigdomme var Hans. Kvæget på tusindvis bakker tilhørte Ham. Han forlanger ikke ødelæggelsen fra et fordærvet folk, på hvem Hans forbandelse hviler, endog til deres fuldstændige udsløttelse, for at Han vises som forbillede som en hellig Frelser, som et lam uden lyde (1SP 365).

23. Se EGW for 4.Mos. 16,1-50, Bind. I, s. 1114.

Saul en fiasko. - Israels første konge viste sig at være en fiasko, fordi han sætter sin vilje over Guds vilje. Igennem Profeten Samuel instruerede Herren Saul, at hans handlemåde som Israels konge måtte være af største renhed. Så vil Gud velsigne hans regering med fremgang. Men Saul nægtede at gøre lydigheden mod Gud til sit første hensyn, og himlens princippers regering til hans ledelse. Han døde i vanære og fortvivelse (MS 151, 1899).

Den foregivne retfærdighed brugt som kåbe. - Mange som bekender at tjene Gud er i samme position som Saul, - dækker over ærgerrige projekter, fremvisningens stolthed, i forklædning af foregivne retfærdighed. Herrens sag gøres til en kåbe der skjuler uretfærdighedens deformiteter, men gør den til tifold større afskyelighed (MS 1a, 1890).

Selvretfærdighed holder een i mørke. - De mennesker med onde gerninger, vil ikke komme til lyset, medmindre deres gerninger bliver sat i rette og deres virkelige karaktertræk afsløres. Hvis de fortsætter på overtrædelsens (1018) sti, og

skiller sig selv helt fra Genløseren, vil hårdnakkethed, en tvær og hævnørrig ånd tage dem i besiddelse, og de vil sige til deres egne sjæle: Fred, fred, skønt der er al grund til at være foruroliget, for deres skridt styrer direkte mod udslettelse. Idet Saul modsatte sig Herrens tjeneres rettesættelser, tog denne ånd ham i besiddelse. Han fornægtede Herre, han fornægtede Hans tjener, og hans misundelse imod David førte til den morderiske ånd som kommer i deres hjerter som retfærdiggør dem selv i deres skyld (ST 22. juni, 1888).

28. David og Saul stilles op imod hinanden. - David og Saul står foran os i denne historie som vidt forskellige i karakter. Davids handlemåde tydeliggør det faktum at han havde Herrens frygt som begyndelse for visdom. Men Saul blev berøvet sin styrke, fordi han ikke gjorde lydigheden mod Guds bud til sin livsregel. Det er en forfærdelig ting for et menneske at sætte sin vilje op imod Guds vilje, som det er åbenbart i hans særlige krav. Al den ære som et menneske kan få på et riges trone, vil være en fattig erstatning for at tabe Guds frygt igennem en illoyal handling mod himlen. Ulydighed mod Guds bud kan kun bringe katastrofe og vanære til sidst. Gud har givet ethvert menneske sit arbejde, ligeså sandt som han udpegede Saul Israels regering; og den praktiske og vigtige lektie for os er at føre vort bestemte arbejde på en sådan måde at vi kan møde vort livs historie med glæde, og ikke med sorg (ST 7. sept., 1888).

34, 35. Samuel trak sig selv tilbage. - Efter at Israel havde forkastet Samuel som nationens hersker, skønt han var velkvalificeret til offentligt arbejde, trak profeten sig selv tilbage. Han var ikke pensioneret, for han havde plads som lærer på profeternes skole. Dette tjeneste han havde for sin Gud, var en behagelig tjeneste (ST 19. okt, 1888).

Kapitel 16

7-13. Kristus opbygger Davids karakter. - Da Gud kaldte David fra sin Faders færehjort og salve ham som Israels konge, så Han en mand i ham, som Han kunne tildele Sin Ånd med. David var modtagelig mod Helligåndens indflydelse, og i Sit forsyn oplærte Herren ham til Sin tjeneste, forberedte ham til at gennemføre Hans hensigter. Kristus var hans karakters Mesterbygger (MS 163, 1902).

11, 12. Gud valgte og forberedte David til hans arbejde. - Ti kilometer syd for Jerusalem, "den store konges stad," var Betlehem, hvor David blev født for mere end tusinde år før barn Jesus blev vugget i krybben, og tilbød af de vise mænd fra Østerland. Hundrevis år før Frelserens komme til verden, holdt David i sin barndoms friskhed, vagt over sine hjorte, idet de stirrede på Betlehems åbne marker. Den enkle hyrdedreng sang selvkomponerede sande, og musikken fra hans harpe akkompagnerede melodi til hans friste unge stemme. Herren havde valgt David, og havde ordnet hans liv så han kunne få anledning til at oplære hans stemme, og opelske sit talent for musik og poesi. Herren forberedte ham i hans ensomme liv sammen med hjortene, til det arbejde Han havde tænkt at betro ham i efterfølgende år (ST 8. juni, 1888).

Kapitel 17

1-11. Goliath var omkring 3,6 m høj. - Filistrene udtænkte deres egen krigsmetode, ved at udvælge en stor og stærk mand, hvis højde var omkring 3,6 m; og de sendte denne forkæmper frem for at fremprovokere en kamp med Israel, spørge dem om at sende en mand ud og kæmpe med ham (1SP 370).

Kapitel 22

3. 4. Davids omsorg for sine forældre. - Davids iver var ikke kun for ham selv, selv han erkendte sin fare. Han tænkte på sin

fader og moder, og han konkluderede at han måtte søge en anden tilflugt. Han tog til Moabs konge, og Herren lagde i monarkens hjerte at give Davids forældre et asyl i Mezpa, og de blev ikke forstyret, endog midt iblandt Israels fjender. Fra denne beretning, kan vi lære alle de dyrebare lektier om en søns kærlighed. Bibelen fordømmer tydeligt forældres upålidelighed mod deres børn, (1019) og børns ulydighed mod deres forældre. Religion i hjemmet er af uvurderlig værdi (ST 7. sept., 1888).

5. Himlens vagtfolk advarer. - Det virkede sikkert for ham [David] at han til sidste måtte falde i sine forfølgeres hænder. Men hans øjne er blevet åbnet, han ville have set Herrens engle belejret omkring ham og hans efterfølgere. Himlens vagtfolk ventede på at advare dem om den forestående fare, og føre dem til et tilflugtssted hvor som deres faresituation påkrævede. Gud kunne beskytte David og hans efterfølgere; for de var ikke en oprørsgruppe imod Saul. David havde gentagende gange forsøgt at alliere sig med kongen (ST 7. sept., 1888).

6-16. Virkninger af onde mistanker. - Den onde ånd var over Saul. Han følte at hans dom var blevet beseglet af det højtidelige budskab om hans forkastelse fra Israels trone. At han havde afvejet fra Guds tydelige forlangender bragte sine visse resultater. Han vendte ikke om, og angrede, og ydmygede sit hjerte for Gud, men åbnede for at tage imod alle fjendens antydninger. Han lyttede til alle falske vidner, ivrig efter at tage imod alt, som var skadelig mod Davids karakter, håbede at han kunne finde en undskyldning for at udvise sin større misundelse og had mod ham som var blevet salvet til Israels trone. Der blev taget imod hvert rygte, uanset hvor upålideligt og uforeneligt det var med Davids tidligere karakter og skikke.

Ethvert bevis på at Guds beskyttende omsorg var over David virkede til at forbitre og uddybe hans så altopslugende og beslutsomme hensigt. Fejlen ved at udrette hans egne planer viser sig i påfaldende modsætning til hans kortvarige succes med at undgå sin søgning, men det gør kun kongens beslutning mere ubøjelig og fast. Han var ikke så omhyggelig med at skjule sine planer for David, heller ikke så omhyggelig for hvad det betyder at være beskæftiget med at udrette sin hensigt.

Det var ikke mennesket David, som ikke havde gjort ham skade, kom kongen kæmpede imod. Han var i kamp med himlens Konge; for da Satan fik lov til at kontrollere sindet som ikke beherskes af Jehova, vil han føre det efter sin vilje, indtil mennesket som således er i hans kraft bliver en effektiv agent til at udføre hans planer. Så bitter er fjendskabet hos syndes ophavsmand imod Guds planer, så forfærdelig er hans magt for ondt, at når mennesker afbryder forbindelsen fra Gud, påvirker Satan dem, og deres sind bliver mere og mere underlagt, indtil de bortkaster sig Guds frygt, og respekt for mennesker, og bliver frække og erklærede fjender til Gud og Hans folk.

Hvilket et eksempel gav Saul til sit riges undersætter i sin desperate og umotiverede forfølgelse af David! Hvilken optegnelse gør han for at sætte på historiens sider for fremtidige generationer! Han forsøgte at vinde hans riges magts fulde tidevand ind i sin egen hadefulde kanal, ved at jage et uskyldigt menneske. Alt dette havde en demoraliserende indflydelse på Israel. Og medens Saul slav tøjlerne for hans lidenskab, vædede Satan en snare til at omspænde hans ruin, og hans riges ruin. Medens kongen og hans rådgivere planlagde at fange David, blev nationens anliggender ikke styret og forsømt. Så længe indbildte fjender hele tiden kom frem for folkets tanker, blev de virkelige fjender selv stærkere uden at ane mistanke eller foruroligelse. Ved at følge Satans diktater, fremskyndede Saul de resultater, som han med uheldige evner bestræbte sig på at bortlede.

Herrens råd er blevet vanrygtet igen og igen af den oprørske konge, og Herren har opgivet ham til hans egen visdoms tåbelighed. Indflydelsen fra Guds ånd, ville have betvunget ham fra den onde vej som han havde valgt, som i sidste instans ville have udvirket hans ruin. Gud hader al synd, og når mennesket vedholdende afviser alle himlens råd, overlades det til fjendens bedrag, og trækkes bort af dets egne lyster, og forledes (ST 7. sept., 1888).

9. 10. Fra Saul, dør menneskeheden ud. - Doeg vidste godt at præstens behandling af David ikke udsprang af ondsind mod

kongen. Præsten tænkte at gjorde han en venlig handling (1020) mod en ambassadør i hans sal, viste han respekt mod kongen. Han var i det hele taget uskyldig for nogen onde hensigter mod Saul eller hans rige. David var ikke gået direkte til præsten, han havde skjult sig, og derfor havde han bragt hele præstestanden i fare.

Men Doeg var en bagvasker, og Saul var så ondsindet, hadefuld og morderisk, at han ønskede at beretningen skulle være sand. Den delvise og overdrevne meddelelse om hyrdernes anfører, passede godt at blive brugt af Guds og menneskets fjende. Det blev bragt frem for Sauls sind i et sådant lys at kongen mistede al selvkontrol, og handlede som en sindssyg person. Hvis han blot havde ventet roligt indtil han havde hørt hele historien, og havde brugt sine fornøftsevner, hvor anderledes ville det så ikke være for den forfærdelige tekst for den tids gerninger!

Hvor Satan jubler når han er i stand til at sætte sjælen i en vredesophedning! Et enkelt glimt, en gestikulation, et tonefald, kan gribe om sig og bruges, som Satans pile, der sårer og forgifter hjertet der er åbent for at tage imod det. Hvis Kristi Ånd har os helt og fuldt, og vi er blevet forvandlet af Hans nåde, vil der ikke være tilbøjelighed til ond tale, eller frembære efterretninger, belastet af løgn. Forfalskeren, brødrenes anklager, er en agent udvalgt af den store bedrager. Ahimelek var ikke til stede ved den lejlighed for at forsvare sig selv, og sige kendsgerningerne som de var, men dette sørgede Doeg ikke for. Ligesom Satan hans fader, læste han Sauls sind, og udnyttede anledningen til at øge kongens fortvivlelse, ved ord fra hans ondsindede tunge, som var sat på helvedets ild. Han oprørte de værste lidenskaber i menneskehjertet (ST 21. sept., 1888).

16. Jalousiens inkonsekvens. - Inkonsekvensen af jalousi blev vist i denne afgørelse. Uden at bevise nogen præsters skyld, befalede kongen at alle i Elis slægtslinje skulle slå ihjel. Han var besluttet på denne handling før han sendte sendt bud efter dem eller hørt deres side af sagen. Og ingen mængde beviser kunne omgøre hans ondsindede hensigter. At vende sin vrede mod et menneske lod til at være for lidt til at stilne hans hævngrerrige raseri (ST Sept. 21, 1888).

17. 18. Sauls og Doegs grusomhed. - Sauls raseri blev ikke stilnet med hans foldfolks ædle standpunkt, og han vendte sig mod mænd som han havde knyttet sig selv til som en ven, fordi han havde rapporteret imod præsterne. Således ihjelslog denne edomit, som havde en ligeså nedrig karakter som Barabbas, femogfirs af Herrens Præster på en dag, med sin egen hånd; og han og Saul som var en morder fra begyndelsen, frydede sig over denne massakre over Herrens tjenere. Ligesom vilde dyr, som har smagt blod, sådan var Saul og Doeg (ST 21. sept., 1888).

Kapitel 23

3. 4. David søger forsikring. - Han [David] var blevet salvet som konge, og han tænkte at et mål af ansvar hvilede over ham for at beskytte sit folk. Hvis han blot kunne få en positiv forsikring om at han bevægede sig på pligtens sti, ville han starte ud med sine begrænsede kræfter, og stå trofast på sin post, uanset følgerne (ST 5. okt., 1888).

9-12. Sauls urimelighed. - Selvom der var udført en stor udfrielse for Keila, og byens mænd var David og hans mænd taknemmelige for at have bevaret deres liv, var sjælen alligevel blevet så djævelsk hos den gudsforladte Saul, at han krævede af Keilas mænd skulle opgive deres udfrier til en bestemt og ufortjent død. Saul havde bestemt at hvis de skulle gøre modstand, ville de lide de bitre følger af at modsætte deres konges befaling. Den længe ventede anledning synes at være kommet, og han bestemte at ikke lade noget være ugjort, for at arrestere sin rival (ST 5. okt., 1888).

12. Folk kendte ikke deres egne tanker. - Byens indbyggere troede ikke et øjeblik selv at en sådan utaknemmelig og forræderisk handling kunne ske; men David vidste det, ud fra det lys Gud havde givet ham, at de ikke var til at stole på, at de ville svigte på det fornødne tidspunkt (ST 5. okt., 1888).

(1021) **19-26. Zif-indbyggernes hyklari.** - Indbyggerne i Ke'ila, som skulle have belønnet Davids interesser og iver, med at udfri dem fra Filisterens hænder, vil have opgivet ham, på grund af deres frygt for Saul, frem for at lide en streng periode for hans skyld. Men Zifs mænd ville gøre noget værre, de ville forråde David til hans fjenders hænder, ikke på grund af deres loyalitet mod kongen, men på grund af deres had til David. Deres interesse for kongen var kun et påskud. Af dem selv handlede de som hyklere, da de tilbød at hjælpe med tilfangetagelsen af David. Det var på disse falsk-hjertede bedragerer, at Saul påberåbte sig Herrens velsignelse. Han roste deres sataniske ånd at forråde en uskyldig mand, da en dydig ånd og handling viste medfølelse til ham selv. David var tilsyneladende i større fare end han nogen sinde havde været før. Ved at lære af de farer han blev udsat for, ændrede han sit standpunkt, og søgte tilflugt i bjergene mellem Maon og det Døde Hav (ST. 12. okt., 1888).

27-29. Saul vrede var kun angst. - Den skuffede konge var i et vredesanfald der således drev hans bytte på flugt; men han var bange for nationen blev misfornøjet; for hvis filistrene ville plyndre landet medens han udslettede dens forsvarsmand, ville en modreaktion kunne finde sted, og han ville blive genstand for folkets had. Således opgav han sin forfølgelse af David, og vendte sig imod filistrene, og dette gav David anledning til at flygte til En-gedis klippehøje (ST 12. okt., 1888).

Kapitel 24

6 (Ordsp. 16,32).Hvem er jeg til at hæve min hånd? - Davids handlemåde gjorde det tydeligt at han var en Hersker, som han adlød. Han kunne ikke lade sine naturlige lidenskaber få sejr over ham; for han vidste at hans selvbeherskelse, er større end han der indtager en by. Hvis han var blevet ledt og styret af menneskelige følelser, ville han have resoneret at Herren har bragt hans fjender under hans magt, for at han kan slå ham ihjel, og selv påtage sig Israels regering. Sauls sind var i en sådan tilstand at hans myndighed ikke blev respekteret, og folket var blevet ureligjøre og demoraliserede. Alligevel blev Saul holdt i sikkerhed fordi han var blevet guddommeligt valgt som Israels konge, for David tjente Gud med god samvittighed, og han ville på nogen måde skade Herrens salvede (ST 12. okt., 1888).

Kapitel 25

1. Forholdet mellem unge og ældre illustreres. - Samuels liv havde fra hans tidlige barndom været et liv i fromhed og guds frygt. Han var i sin barndom blevet givet ind under Elis omsorg, og hans elskelige sind vandt den gamle præsts varme kærlighed. Han var venlig, ædelmodig, flittig, lydig og ærbødig. Modsætningen mellem den unge Samuels handlemåde og præstens egne sønners, var meget markant, og Eli fandt hvile og trøst og velsignelse i nærheden af hans varetægt. Det var forunderligt, at der kunne bestå så varmt et venskab mellem Eli, som var folkets øverste myndighed, og det enfoldige barn. Samuel var hjælpsom og kærlig, og ingen fader har nogensinde elsket sit barn mere ømt, end Eli elskede ham. Idet alderens svagheder kom over Eli, følte han sine egne sønners nedslående, hensynsløse og ryggesløse handlemåde mere tydeligt, og han vendte sig til Samuel efter trøst og støtte.

Hvor er det betagende at se unge og gamle være afhængige af hinanden, så de unge ser op til de ældre for at få råd og visdom, og de gamle søger hjælp og medfølelse hos de unge. Dette er, som det skal være. Gud vil, at de unge skal have sådanne karakteregenskaber, at de kan føle glæde ved venskabet med de gamle, så de ved kærlighedens stærke bånd kan være forenede med dem, som er på gravens rand (ST 19. okt., 1888).

10, 11 (Luk. 12,16-21). Vinding var Nabals gud. - Nabal tænkte ikke over at bruge overmådelig mange penge på sin rigdom, for at føje og forherlige sig selv; men det lod til at være

for smertefuldt et offer for ham, at give en erstatning, han aldrig kan tabe, på dem som var som en mur for hans hjorte og hyrder. Nabal var som den rige mand i lignelsen. (1022) Han havde blot en tanke: At bruge Guds barmhjertige gaver, for at tilfredsstille sin selviske dyriske appetit. Han havde ikke tanke for taknemmelighed til giveren. Han var ikke rig mod Gud; for den evige rigdom havde ikke tiltrukket ham. Den nuværende luksus, nuværende vinding, var den tanke der optog hans liv det var hans gud (ST 26. okt, 1888).

18-31. En modsætning af karakterer - I Abigails karakter, Nabals hustru, har vi en illustration på kvindelighed efter Kristi orden, medens hendes mand illustrer hvad en mand kan blive, der overgiver sig selv til Satans styring (Ms 17, 1891).

39. Gud vil sætte tingene rigtigt - Da David hørte nyhederne om Nabals død, takkede han Gud for at have taget hævn i Sine egne hænder. Han var blevet holdt tilbage fra ondt, og Herren havde vendt de ondes ondskab til sit eget hoved. Den måde Gud behandlede Nabal og David på, kan mennesker opmuntres til at lægge deres sager i Guds hænder; for på Hans eget gode tidspunkt vil Han sætte sagerne rigtigt (ST, 26. okt, 1888).

Kapitel 27

1. En fejl i Davids tro - Davids tro på Gud har været stærk, men den svigtede ham da han satte sig selv under filistrenes beskyttelse. Han havde gjort dette skridt uden at søge råd hos Herren; men da han forsøgte at få filistrenes gunst, var det dårlig klogskab erstatte deres venlighed med bedrageri. For den velvillighed de havde vist ham, blev de påvirket af selvished. De havde grund til at huske på Jesses søn, for hans taperhed havde kostet dem deres sejrshåb, Goliat, og havde vendt kampens side imod dem. Filistrene var glade for en anledning til at skille Davids styrker ud fra hæren under Saul. De håbede at David ville hævne sine fejl ved at slutte sig med dem i kamp imod Saul og Israel (ST, 16. nov, 1888).

Bedes der ikke fører til fejltagelser - Dette demonstrer det faktum at den store og gode mænd, som Gud har arbejdet med, vil gøre alvorlige fejltagelser når de ophører med at våge og bede og sætte fuld lid til Gud.

Der er en dyrebar erfaring, en mere værdifuld erfaring end fint guld, enhver skal vinde som vil vandre i tro. Han som vil vandre på vejen for urokkelig tillid til Gud, vil få en forbindelse med himlen. Guds barn skal gøre sit arbejde, alene se hen til Gud efter styrke og vejledning. Han kan slide på uden fortvivlelse og fuld af håb, også selvom han er sat i de mest prøvende og skærpendede omstændigheder.

Davids erfaringer står nedskrevet for at undervise Guds folk i disse sidste dage. I sin krig imod Satan, havde Gud fået lys og anvisninger fra himlen, men, fordi konflikten varede så længe, og fordi spørgsmålet om at få tronen var uafklaret, blev han træt og modløs (ST, 9. nov, 1888).

Kapitel 28

7. Troldkvinden og Satan havde en aftale - Endors troldkvinde gjorde en aftale med Satan at følge hans anvisninger i alle ting, og han vil udfører under og mirakler for hende, og vil åbenbare de mest hemmelige ting, hvis hun vil overgive sig selv uforbeholdt til hans sataniske majestæts styring. Dette har hun gjort (SP 1:375, 376).

8-19. Sauls sidste skridt - Da Saul spurgte efter Samuel, fik Herren ikke Samuel til at vise sig for Saul. Han så ingen ting. Satan fik ikke lov til at forstyrre Samuels hvile i graven, og oprejste ham i virkeligheden for Endors troldkvinde. Gud giver ikke Satan magt til at genoprejse den døde. Men satans engle påtager sig døde venners form, og taler og handler ligesom dem, så han gennem bekendende afdødes venner bedre kan udføre sit bedrageriske værk. Satan kendte godt Samuel, og han vidste

hvordan han skulle fremstille ham for Endors troldkvinde, og udtrykke Sauls og hans sønners skæbne helt korrekt.

Satan vil komme på en meget besnærende måde til dem som han kan bedrage, og vil antyde sig selv for deres bedste, og lede dem næsten intetanende fra Gud. Han vinder under sin kontrol, først forsigtigt, indtil deres sanser er sløvet. Så vil han komme med større antydninger, indtil han kan få dem til at begå enhver grad af forbrydelse. Når han har ledt dem helt i hans snare, er han da villig til at de skal se hvor de er, og han jubler over deres forvirring, ligesom i Sauls tilfælde. Han har ladet Satan lede sig som villig fange, og nu udbreder Satan en korrekt beskrivelse for Saul om hans skæbne. Ved at give Saul en korrekt besked om hans afslutning, igennem Endors troldkvinde, åbner Satan en vej for Israel for at blive introduceret ved hans sataniske list, så de i deres oprør imod Gud, kan lære af ham, og når de gør dette skiller de det sidste led som holder dem til Gud.

Saul vidste at han i denne sidste handling, at rådføre sig med Endors troldkvinde, afskar han den sidste strimmel som holdt ham til Gud. Han vidste at hvis han ikke havde adskilt sig selv så bevidst fra Gud, så ville denne handling besegle denne adskillelse, og gøre det endeligt. Han indgik en aftale med døden, og en pagt med helvede. Syndens bæger var fyldt (SP 1:376, 377).

2.Samuelsbog

Kapitel 12

(1023) **1-14. Davids overbevisning om skyld førte til hans frelse.**--Profeten Natans lignelse om hunlammet, som Kong David, må for alt i verden studeres. Lyset glimtede skarpt over kongen, medens han var i fuldstændigt mørke over hvad han tænkte om sine handlinger mod Urias. Medens han fulgte sin egenmægtige og ulovlige handlingsvej, blev lignelsen om en rig mand, som tog et hunlam fra en fattig mand, lagt frem for ham. Men kongen var pakket så fuldstændigt ind i sine syndens klæder, at han ikke ser at han var en synder. Han faldt i fælden og med stor vrede, og fældede en dom på den mand han mente det var, og dømte ham til døden. Da straffen var fuldbyrdet, og kendsgerningerne kom hjem til ham, da sagde Natan: Du er mennesket, der har dømt dig selv ubevist. Da blev David overvældet. Han havde ikke et ord at sig i forsvar for hans handling.

Denne erfaring var meget smertelig for David, men den var meget gavnlige. Men i det spejl som Natan holdt op for ham, hvor han klart kunne genkende sin egen lighed, ville han have gået ubevidst over sin afskyelige synd, og ville være faldet.

Overbevisningen af hans skyld var redningen for hans sjæl. Han så sig selv i et andet lys, som Herren så ham, og lige så længe som han levede angrede han sin synd. (Brev 57, 1897).

13. Se EGW for 1.Kong. 3,14.

David fremsatte ingen undskyldning.--David vågner som fra en drøm. Han føler betydningen af sin synd. Han prøver ikke på at undskylde sin handlemåde eller dække over sin synd, som Saul gjorde; men med anger og oprigtig sorg bøjer han hovedet foran Guds profet og indrømmede sin skyld. . . .

David viser ikke et uomvendt menneskes ånd. Hvis han havde haft sine omkringliggende folkeherskeres ånd, ville han ikke fra Natan have båret det billede af han forbrydelse for sig i dens virkelige afskyelige farver, men ville have taget den trofaste irettesætters liv. Men uanset hans trones ophøjelse, og hans ubegrænsede kraft, er hans ydmyge anerkendelse af alle som han havde med at gøre, et bevis for at han stadig frygtede og skælvede for Herrens Ord. (1SP 378, 381).

25 (1 Kong. 3,3). Manglende fornemmelse for behov fører til indbildning.-- Salomons ungdom var illustrativ, fordi han var knyttet til himlen, og gør sig afhængig af Gud og til hans styrke. Gud kaldte ham Jedidja, som fortolket betyder elsket af Gud. Han var sin faders stolthed og håb, og vel elsket i sin moders øjne.

1.Kongebog

Han har været omgivet af alle verdslige fordele, som kunne forbedre han uddannelse og øge hans visdom. Men på den (1024) anden side, fordærvet af hoflivet fik ham til at elske fornøjelser og tilfredsstille hans appetit. Han har aldrig følt manglen på midler, til at tilfredsstille sine ønsker, og har aldrig behøvet at udvise selvfornegetelse.

Uanset alle disse ubehagelige omgivelser, blev Salomons karakter bevaret i renhed i gennem hans ungdom. Guds engel kunne tale med ham om natten; og det guddommelige løfte gav ham forståelse og dømmekraft, og udrustede ham helt til hans ansvarsfulde arbejde, blev trofastheden holdt i hævd. I Salomons historie har vi forsikringen om at Gud vil gøre store ting for dem som elsker ham, som er lydige mod Hans bud, og stoler på ham, som deres sikkerhed og styrke.

Mange af vore unge lider skibbrud i livets farlige rejse, fordi de stoler på sig selv og er formastelige. De følger deres egne tilbøjeligheder, og forlækkes af fornøjelser, og giver efter for appetitten, indtil der dannes vaner inden dem, som bliver snærende bånd for dem, der er umuligt for dem at bryde, og som drager dem ned i fordærv. . . . Hvis de i vore dage ville, ligesom den unge kong Salomon, føle deres behov for himmelsk visdom, og søge at udvikle og styrke deres højere evner, og hellige dem til Guds tjeneste, ville deres liv vise store og ædle resultater, og bringe ren og hellig lykke til dem selv og mange andre. (HR April, 1878)

Kapitel 16

10, 11. David accepterede ydmygheden som en nødvendighed.--[2 Sam. 16,10, 11 citeret.] Han (David) erkendte således foran sit folk og førstemænd, at dette er den straf som Gud har bragt over ham på grund af sin synd, som blev givet til Herrens fjender ved blasfemi; så den rasende benjamit kunne udrette sin del af den foreskrevne straf, og at hvis han bar disse ting med ydmyghed, ville Herren mindske sin lidelse, og vende Shimeis forbandelse til velsignelse. David udviste ikke en uomvendt mands ånd. Han viste at han havde en erfaring i Guds sager. Han viste at han kunne modtage irettesættelser fra Gud, og i denne tro vende sig til Ham som sin eneste tillid. Gud belønner Davids ydmyge tro på Ham, ved at tilintetgøre Aitopels råd, og forudintage hans liv. (1SP 383)

Kapitel 19

16, 18-23. Shimei bekendte sig, David tilgav.--Efter Absoloms død, vendte gud Israels hjerter, som et menneskes hjerte, til David. Shimi, som ydmygede David, var i frygt for sit liv, blandt de første oprørere der mødte David i sin tilbagevenden til Jerusalem. Han bekendte sin oprørske optræden mod David. Dem som var vidner til hans fornærmende optræden, tilskyndede David til at ikke spare hans liv, fordi han forbandede Herrens salvede. Men David irettesatte dem. Han ikke blot sparede Simeis liv, men tilgav dem allernådigst. Var David hævngherrig, kunne han hurtigt have tilfredsstillet dette, ved at lægge forbrøderen i døden. (1SP 384).

Kapitel 24

1-14. Se EGW for 1.Krøn. 21,1-13.

15-25. Se EGW for 1.Krøn. 21,14-27.

Kapitel 1

5. 6. David modstod trofast presset fra Adonija.--Adonija har altid haft sin egen vej, og han tænkte om han demonstrerede sit ønske om at regere, ville David give efter for hans ønsker. Men David var trofast mod Gud og mod hans overbevisninger. (MS 6½, 1903).

Kapitel 2

1-9. David beredte vejen for Salomon.--Davids offentlige arbejde var ved at slutte. Han vidste at han snart skulle dø, (1025) og han efterlader ikke sine forretningssager i kaos, til irritation for sin søn; men så længe han havde tilstrækkeligt med fysisk og mental styrke, arrangerer han sit riges affærer til endog mindste detalje, og glemmer ikke at advare Salomon om Simis sag. Han vidste at det senere vil skabe problemer i riget. Han var en farlig mand, af voldsomt temperament, og kunne styres ved frygt. Når han dristede sig til det, ville han skabe oprør, ellers ville han, hvis der var anledning til det, ikke tøve med at tage Salomons liv.

Da David var ved at komme ind som konge, satte han et godt eksempel for alle oppe i årene, og ordnede deres sager så længe de var i stand til at gøre det, så når de nærmede sig døden, og deres mentale evner omtågedes, ikke har noget af verdslig art, der splitter deres sind fra Gud. (1SP 389, 390).

19. Salomons ære til sin moder.--Vi har den indstilling at det femte bud gælder sønnen og datteren, selvom de kan blive gamle og gråhårede. Uanset hvor høj eller ydmyg deres livsstadie er, vil de aldrig hæve sig over eller falder under deres forpligtigelse til at adlyde den femte forskrift i tibudsloven, som befaler dem at ære deres far og mor. Salomon, den viseste og mest ophøjede monark som nogensinde har siddet på en jordisk trone, har givet os et eksempel i sønlig kærlighed og ærbødhed. Han var omgivet af sit høflige følge, der bestod af de klogeste vismænd og rådgivere, alligevel lagde han alle sædelige ceremonier, som følger med en orientalsk monark, til side når han besøgte sin mor. I nærhed af sin mor var den mægtige konge kun hendes søn. Hans kongelighed blev lagt til side, idet han rejste sig fra sin trone og bøjede sig for hende. Han satte hende da på sin trone, ved hans højre hånd. (ST 28.feb., 1878).

Kapitel 3

2. Et midlertidigt sted til gudsdyrkelse skulle være beredt. - Salomon. . . vidste at det ville tage megen tid at gennemføre de store planer der var givet for templets opbygning; og før opbygningen af Herrens hus eller murene omkring Jerusalem, burde han have forberedt et midlertidigt sted til at Guds folk kunne tilbede. Han burde ikke have opmuntret dem, med sit eget eksempel, at tage til offerhøjene og opsende ofre. Men vi læser: "Kun ofrede folket på offerhøjene". Dette nævnes som en sag der skulle være på en anden måde.

Salomon ændrede sit gudstilbedelsessted til Jerusalem, men hans tidligere handlinger, at ofre et sted, der ikke var helliget af Herrens nærvær, men indviet til at tilbede afguder, fjernede folks tanker fra noget anstødeligt, som de burde kunne have set med afgudsdyrkernes forrykte optræden. Denne blanding af det hellige og vanhellige var det første skridt i Salomons praksis, som fik ham til at tro at herren ikke var nøjeregnende med Sit folks tilbedelse. Derved uddannede han sig selv til at fjerne sig endnu mere fra Gud og hans arbejde. Lidt efter lidt førte hans hedensk hustruer ham til at gøre andre, som deres guder blev ofret på (MS 5, 1912).

3. Se EGW for 2 Sam. 12,25.

4 (2.Krøn. 1,3-6). Et tegn på et alvorligt ønske. - Disse ofre opsendte Salomon og hans mænd i betroede stillinger, ikke som en formel ceremoni, men som et tegn på deres alvorlige ønsker om særlig hjælp. De vidste at de var utilstrækkelige, i deres egen styrke, for de ansvar de var blevet betroet. Salomon og hans venner længes efter at få opildnet sindet, efter storsindethed, efter en øm ånd. (RH 19. okt., 1905).

5-9 (2.Krøn. 1,7-10). Den dyrebareste lektie. - Denne bøn er den dyrebareste instruktionslektie. Det er af særlig værdi for dem som havde fået ansvar i Herrens arbejde. Det er en mønsterbøn, forfattet af Herren, der vejleder Hans tjeneres ønsker rigtigt. Det er også givet til vejledning til dem i dag, som bestræber sig for at tjene Herren af oprigtigt hjerte . . .

Det var i natststunden at Herren viste sig for Salomon. I løbet af dagens travle timer havde han meget at gøre. Mange kom til ham for at få råd, og hans tanker var fuldt optagne. (1026) På nattens stimer, da alt var stille, og Salomon var uforstyrret, var det tidspunktet hvor Herren valgte at åbenbare sig for ham.

Gud vælger ofte nattens tavshed at give Sine tjeneres bælring på. Han kan få en friere adgang til deres hjerter end under dagen. Der er mindre der kan trække tanker fra Ham. . . .

Herren prøvede Salomon. Han satte et ønske i hans sind, efter ting så han vil kunne herske klogt over Israels folk. . . . [Vers 7-9 citeret.] Det var en sådan bøn som den at Salomon hele tiden sendte op under hans ophøjelses- og herlighedstid. Og således skal dem som i dag er i betroede stillinger i Herrens værk, kunne bede. Lad dem passe på at de ikke opløfter deres hjerter i forfængelighed. Kun deres bønner, hvis hjerter ikke er fyldt med selvophøjelse og hovmod vil Herren lytte på. [Es. 58,9 citeret.]

Gud roste Salomons bøn. Og i dag vil han høre og rose deres bønner som i tro og ydmyghed råber til Ham efter hjælp. Han vil visselig besvare inderlig bøn for at blive beredt til tjeneste. Som svar vil Han sige: Her er jeg. Hvad vil du at jeg skal gøre for dig?

Lektien der drags ud af denne beretning er mere dyrebare end nogen anden jordisk rigdom. Han som førte Salomons tanker som han gjorde med denne bøn, vi i dag lære Sine tjenerer hvordan de skal bede efter det de trænger (MS 164, 1902).

Mulighederne for et himmelsk samkvem. - Dette er en lektie til os. Vore bønner til Gud bør ikke udgå fra hjerter der er fyldt med selvisk higen. Gud formaner os til at vælge de gaver som vil tjene til Hans ære. Han vil have at vi vælger det himmelske i stedet for det jordiske. Han åbner op for mulighederne og fordelene ved et himmelsk samkvem. Han opmuntrer til vore højeste mål, sikkerhed for vore bedst valgte rigdom. Når verdslig besiddelse fejes bort, vil de troende klæde sig over sin himmelske rigdom, de rigdomme som ikke kan gå tabt ved nogen jordisk katastrofe (RH 16. aug, 1898).

5-15 (2.Krøn. 1,7-12). Studér ethvert punkt nøje. - [1. Kong 3,5-15 citeret.] Det vil være godt for os at studere Salomons bøn omhyggeligt, og tænke over ethvert punkt, som gjorde at han fik rige velsignelser, som Herren var parat til at give ham (MS 154, 1902).

6. Gud behandler efter trofastheden. - [1 Kong. 3,6 citeret.] Der er nok i disse ord til at gøre enhver skeptiker tavs over for Guds billigelse af Davids og Salomons synder. Gud var barmhjertig idet de vandre for Ham i sandhed, retfærdighed og hjertets oprigtighed. Gud behandler dem lige efter deres trofasthed (1SP 395).

14 (2 Sam. 12,13). David irettesat for at vandre efter sine egne råd. - [1 Kong. 3,14 citeret.] Flere gange under sin regering vandrede David efter sit eget hjerte, og skadede sin indflydelse meget ved at følge sine impulser. Men han tog altid imod de irettesættelsesord der blev sendt til ham fra Herren. Disse ord gik ham til kødet. Han forsøgte ikke at krybe uden om, men bar straffen for sin overtrædelse, og sagde: "Jeg har syndet" (MS 164, 1902).

2-9. Davids offentlige relationer. - [1.Kong. 5,2-9 citeret.]

David havde været venner med Tyrus og Sidons folk, som på ingen måde forulempede Israel. Hiram, Tyrus konge, anerkendte Jehova som den sande Gud, og nogle af sidonitterne blev vendt bort fra afgudsdyrkelse.

I dag skal vi, i vor omgang med vore naboer, være venlige og høflige. Vi skal være som tegn i verden, bevidne at den guddommelige nådes kraft kan forfine og forædle dem, som giver sig selv til Guds tjeneste (MS 18, 1905).

3-18 (kp. 7,13, 14, 40; 2.Krøn. 2,3-14). En offervillighed er livsvigtig for alle afskygninger i vort arbejde. - Begyndelsen til Salomos frafald kan spores tilbage til mange tilsyneladende ubetydelige afvigelser fra de rette principper. Hans forbindelse med de afgudsdyrkende kvinder var ikke på nogen måde den eneste grund til at det gik nedad med ham. Blandt de første grunde som bragte Salomo ind i ødselhed og tyrannisk undertrykkelse, var den kurs han fulgte ved at udvikle og nære en begærlighedens ånd.

(1027) I det gamle Israels dage da Moses, ved foden af Sinaj, bragte folket det guddommelige påbud: "De skal lave mig en helligdom, så vil jeg tage bolig hos dem", blev israeliternes svar fulgt af passende gaver. "Og alle, der følte sig tilskyndet og ville give frivilligt, kom med afgift til Herren til arbejdet på Åbenbaringsteltet og til hele tjenesten i det og til de hellige klæder", og har gaver frem. Store og kostbare forberedelser var nødvendige til bygningen af helligdommen. Det krævede en stor mængde af de fineste og mest kostbare materialer. Alligevel ville Herren kun tage imod frivillige gaver. "Fra enhver, der vil give frivilligt, skal I modtage afgiften til mig." Dette var den guddommelige befaling Moses gentog for forsamlingen. Helligelse til Gud og en selvopofrelsens ånd var de første og fremmest krav når det gjaldt om at skaffe en bolig til veje for Den Højeste.

Et lignende kald til selvopofrelse blev givet da David overlod Salomo ansvaret for at opføre templet. Til mængden som var samlet, og havde bragt deres rigelige gaver, stillede David spørgsmålet: "Hvem vil i dag bringe frivillige gaver til Herren?" (1Krøn 29,5). Denne opfordring skulle de som havde ansvaret for opførelsen af templet, altid have husket på.

Udvalgte mænd blev specielt dygtiggjort af Gud med færdighed og visdom til at opføre tabernaklet ude i Ørkenen. "Moses sagde til israelitterne: "Se, Herren har udvalgt Besal'el...fra Judas stamme, og fyldt ham med Guds ånd, med visdom og klogskab og indsigt til at udføre al slags arbejde...evnen til at lære fra sig, og han har fyldt dem med kundskab til at udføre al slags arbejde med indgravning, med kunstfærdig og broget vævning af purpurbåt, purpurrødt og karminrødt stof og fint linned og med almindelig vævning de skal udføre al slags arbejde og lave udkast til kunstneriske arbejder." Besal'el og Oholiab og alle de kyndige mænd, som Herren har givet visdom og klogskab." Himmelske magter arbejder sammen med de arbejdere som Herren selv havde udvalgt.

Efterkommere af disse mænd arvede i stor grad den dygtighed deres forfædre havde modtaget. I Juda og Dans stammer var der mænd som blev betragtet som særligt kyndige når det gjaldt den finere kunst. En tid forblev disse mænd ydmyge og uselviske, men gradvis, næsten umærkeligt, mistede de deres nære kontakt med Gud og hans sandhed. De begyndte at bede om højere løn på grund af deres fremragende dygtighed. I nogle tilfælde blev deres anmodning imødekommet. Men det hændte oftere at de som bad om højere løn, fik arbejde hos de omkringboende folkeslag. I stedet for den ædle selvopofrelsens ånd som havde præget deres navngivne forfædre, så nærrede de en begærlighedens ånd, og de forlangte mere og mere. De tjente hedenske konger med deres gudgivne dygtighed, og de vanærede deres skaber

Det var blandt disse frafaldne, Salomo søgte en mesterarbejder som skulle forestå opførelsen af templet på Moria bjerg. Kongen var blevet betroet skriftlige, nøjagtige specifikationer vedrørende hver del af den hellige bygning, og han skulle i tro se hen til Gud

for at få indviede hjælpere. Disse ville Herren give særlig dygtighed til nøjagtigt at udføre det arbejde som krævedes. Men Salomo tabte denne anledning af syne, til at øve tro på Gud. Han henvendte sig til kongen i Tyrus for at få fat i "en mand, der er kyndig i at arbejde i guld, sølv, bronze, jern, rødt purpur, karmin og blått purpur, og som har forstand på gravering; han skal arbejde sammen med de kyndige, jeg har hos mig i Juda og Jerusalem.

Den fønikiske konge svarede med at sende Hiram, en klog og kyndig mand, søn af en kvinde af Dans slægt, men hans far var fra Tyrus. På moderens side var han en efterkommer af Oholiab som Gud havde givet speciel visdom om opførelsen af tabernaklet flere hundrede år tidligere. Sådan gik det til at der som leder for Salomos arbejderstab blev ansat en vanhellig mand som krævede stor løn på grund af sin usædvanlige dygtighed.

Hiram blev ikke tilskyndet af et ønske om at yde sin bedste tjeneste for Gud. Han tjente denne verdens gud - Mammon. Selve fibrene i hans væsen var blevet indpakket i selvishedens principper som kom til syne ved at han tragede (1028) efter de højeste lønninger. Gradvis blev disse fejlagtige principper arvet af hans medhjælpere. Medens de arbejdede sammen med ham dag efter dag og gav efter for tilbøjeligheden til at sammenligne hans løn med deres egen, begyndte de at tabe deres arbejdes hellige karakter af syne og de blev optaget af forskellen mellem deres løn og hans. Lidt efter lidt mistede de selvfordærelsens ånd og nærrede en begærlighedens ånd. Følgen blev et krav om højere løn, noget de også fik.

Den fordærlige indflydelse som blev sat i gang ved ansættelsen af denne mand med den griske ånd, trængte igennem i alle grene af Herrens tjeneste og spredte sig videre gennem hele Salomos kongerige. De høje lønninger som blev krævet og givet, gav mange anledning til at hengive sig til luksus og ødselhed. I de langtrækkende virkninger af denne indflydelse, kan man spore en af de vigtigste grunde til det frygtelige frafald, hos ham som en gang var den viseste af alle mennesker. Kongen var ikke alene om sit frafald. Overdådighed og korruption var synlig overalt. De fattige blev undertrykt af de rige. Den selvopofrende ånd i Guds tjeneste var næsten borte.

I dette er det en højst betydningsfuld lærdom for Guds folk i dag, en lektie som mange er sene til at lære. Begærlighedens ånd, det at søge de fineste stillinger og den højeste løn, er fremherskende i verden. Den gammeldags indstilling med selvornægtelse og selvopofrelse er alt for sjældent at se. Men det er den eneste ånd som kan motivere en sand Jesu efterfølger. Vor guddommelige mester har givet os et eksempel på hvordan vi skal arbejde. Dem som han gav denne befaling: "Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere," (Matt 4,19), tilbød han ikke nogen bestemt sum som belønning for deres tjeneste. De skulle dele hans selvornægtelse og offer sammen med ham.

De som gør krav på at være efterfølgere af den store mester, og som er engagerede i hans tjeneste som Guds medarbejdere, skal i deres gerning medbringe den nøjagtighed og dygtighed, den takt og visdom som fuldkommenhedens Gud krævede under opførelsen af det jordiske tabernakel. Og nu, som på den tid, og i tiden under Kristi jordiske tjeneste, bør hengivelse til Gud og en selvopofrelses ånd betragtes som det mest nødvendige for at kunne udføre en acceptabel tjeneste. Gud ønsker ikke at en eneste tråd af selvished skal væves ind i hans gerning.

Der bør lægges stor vægt på den ånd som trænger igennem i vore institutioner. Disse institutioner blev grundlagt ved selvopofrelse og er blevet bygget op ved Guds folks selvornægtelse, gaver og hans tjeneres uselviske gerning. Alt hvad der har med institutionernes tjeneste at gøre, skal bære himmelens stempel. Der bør opelskes en følelse af hellighed i vor holdning til Herrens institutioner. Arbejderne må ydmyge sig for Herren og erkende hans overhøjhed. Alle bør leve i samfund med selvornægtelsens principper. Når den selvornægtende arbejder, med sin åndelige lampe trimmet og brændende, på en uselvisk måde anstrenger sig for at fremme institutionens interesser der hvor han arbejder, vil han få en dyrebar erfaring. Han vil være i stand til at sige: "Herren er sandelig på dette sted." Han vil føle det som en stor

forret at have anledning til at give institutionen sin dygtighed, sin tjeneste og sin utrættelig årvågenhed.

I den første tid af den tredje engels budskab var de som grundlagde vore institutioner, og de som arbejdede i dem, påvirket af høje, uselviske motiver. For deres krævende indsats fik de blot en ussel løn - knapt nok tilstrækkeligt til underhold for en fattig familie. Men deres hjerter var døbt til kærlighedens tjeneste. Belønningen for en helhjertet gavmildhed kunne ses i deres nære samfund med Mesterens ånd. De praktiserede den strengeste økonomi sådan at så mange arbejdere som muligt kunne plante sandhedens banner på nye steder.

Men på den tid indtraf der en forandring. Selvopofrelsens ånd kom ikke så klart frem. I en del af vore institutioner blev nogle få arbejderes løn øget ud over grænsen for hvad der var rimeligt. De som fik denne løn, påstod at de fortjente en større sum end andre, på grund af deres overlegne talenter. Men hvem gav dem deres talenter, deres dygtighed? Efter hånden som lønnen blev øget, kom der også en jævn stigning af begærlighed, som er afgudsdyrkelse, og en stadig nedgang i åndelighed. Grove onder sneg sig ind, og Gud blev vanæret. Mange som var vidne til dette at jage efter højere og stadig højere løn, blev (1029) gennemsyret i deres sind af tvivl og vantro. Betydningerne trængte igennem næsten hele flokken af troende, lige som en ondskabens surdej. Mange holdt op med at fornægte sig selv, og ikke få holdt deres tiende og deres offergaver tilbage.

I sit forsyn krævede Gud en reform i sit hellige værk. Den skulle begynde i hjertet og virke fremad. Nogle som i deres blindhed fortsatte med at vurdere deres tjenester specielt højt, blev fjernet. Andre tog imod det budskab som blev givet dem. De vendte sig til Gud af hele deres hjerte og lærte at afsky deres begærlige holdning. Så langt det var muligt, prøvede de at sætte et rigtigt eksempel for andre, ved frivilligt at reducere deres løn. De var klar over at intet mindre end en fuldstændig forvandling af sindet og hjertet kunne frelse dem fra at blive fejlet over ende af mesterbedragerens fristelser.

Guds værk i hele dets udstrækning er ét. De samme principper og den samme ånd bør åbenbares i alle dets grene. De må bære præg af at være missionsarbejde. Hver afdeling af værket er beslægtet med alle dele af det evangeliske arbejde. Den ånd som råder i en afdeling, vil mærkes ud over hele arbejdsfeltet. Hvis en del af arbejderne får høj løn, er der andre i forskellige grene af arbejdet som vil bede om højere løn, og selvornægtelsens ånd vil gradvis blive tabt af syne. Andre institutioner og distrikter vil blive grebet af den samme ånd, og Herrens gunst vil blive taget fra dem, for han kan aldrig godtage selvished. Sådan vil vort udadvendte arbejde ophøre. Det kan kun blive fremmet ved stadig offervilje.

Gud vil prøve enhver tro. Kristus har købt os for et uendeligt offer. Selv om han var rig, blev han fattig for vor skyld, for at vi ved hans fattigdom skulle komme i besiddelse af evige rigdomme. Alt det vi ejer af dygtighed og evner, har vi fået udlånt af Herren, fordi vi skal bruge det for ham. Det er vort privilegium at tage del med Kristus i hans offer (RH Jan. 4, 1906).

Kontakt med verdslige kloge mænd baner vej for ruin. - Salomon beredte vejen for sin egen ruin, da han opsøgte kloge mænd fra andre folkeslag til at opbygge templet. Gud har været Sit folks opdrager, og Han udtænkte at de skulle stå i Hans klogskab, og med Hans tildelte talenter skulle de ikke stå næst efter nogen. Hvis de havde rene hænder, det rene hjerte, og ædel, helliggjort fortsæt, ville bibringe dem Hans nåde Men Salomon så på mennesker i stedet for på Gud, og han fandt at hans formode styrke var svaghed. Han bragte de onde indflydelsers surdej til Jerusalem som blev foreviget i flerkoneri og afgudsdyrkelse (GCB Feb. 25, 1895).

Kapitel 6

7 (Ef. 2,19-22). Et billede på Guds åndelige tempel. - Det jødiske tempel blev opbygget på udhuggede sten, brudt ud af

bjergene; og enhver sten blev tilpasset til sit sted i templet, tilhugget, poleret og prøvet, før det blev bragt til Jerusalem. Og når det hele blev ført til stedet, blev bygningen samlet uden lyden af økse eller hammer. Denne bygning repræsenterer Guds åndelige tempel, som består af materialer indsamlet fra alle folkeslag, tungemål og folk, af alle grader, høje og lave, rige og fattige, lærte og ulærte. Dette er ikke dødt materiale, der tilpasses af hammer og mejsel. De er levende stene, der tilhugges fra verden ved sandheden; og den store Bygningsmester, templets Herre, tilhugger og polerer dem nu, og gør dem egnede til deres respektive steder i det åndelige tempel. Når det er færdigt, vil dette tempel være fuldkomment i alle sine dele, beundres af engle og af mennesker, for dens Bygningsmand og Skaber er Gud.

Lad ingen tro at der ikke er brug for at blive hugget på ham. Der er ingen person, intet folk, som er fuldkommen i alle vaner og tanker. Den ene må lære af den anden. Derfor ønsker Gud forskellige nationalitet at blande sammen, og være en i dømmekraft, én i målsætning. Den union der er i Kristus vil blive eksemplificeret (HS 136, 137).

11-13. Opbyggelsen og karakter skal åbenbare Guds storhed. - [1 Kong. 6,11-13 citeret.] De forberedelser der er gjort for opbyggelsen af Herrens hus, må være i overensstemmelse med de instrukser Han har givet. Der blev ikke sparet på kræfterne ved dens oprejsning, for heri skulle Gud mødes med (1030) sit folk. Opbyggelsen må fremvise Israels Guds storhed for jordens folkeslag I alle dele af det må det repræsentere Hans fuldkommenhed, hvem israelitterne blev kaldet til at ære frem for hele verden.

Specifikationer om bygning blev ofte gentaget. I alt det arbejde der blev gjort, blev disse specifikationer fulgt til mindste detalje. Troende og ikke-troende skulle lære betydning af det arbejde, ud fra den omsorg der blev vist i dens udførelse.

Den omhu der vises med opbygning af templet er en lektie til os om dem omhu vi skal vise ved vor karakteropbyggelse. Intet billigt materiale skal bruges. Der skal ikke gøres noget overilet arbejde for at få de forskellige dele til at passe. Stykke må passe fuldkomment til stykke. Ligesom Guds tempel var, ligeså må Hans kirke være. I deres karakteropbyggelse skal Hans folk ikke komme med værdiløs tømmer, intet ryggesløst og ligezydigt arbejde. . . .

Under rådvilde og fortvivlede stunder, når en tung belastning skal holde, vil det kunne ses tydeligt hvilken slags tømmer er blevet brugt i karakteropbyggelsen (MS 18, 1905).

12, 13. God giver dygtighed, forståelse og tilpasningsevne. - [1 Kong. 6,12. 13 citeret.] Dette ord blev sendt til Salomon da han var i gang med at opbygge templet. Herren forvissede ham om at Han lagde mærke til hans anstrengelser og andres anstrengelser, under byggeriet. Gud udøver den samme omhu over Sit værk i dag. Dem som arbejder med en oprigtigt ønske om at opfylde Herrens ord, og forherlige Hans navn, vil få et større kundskab; for Herren vil samarbejde med dem. Han årvågenhed vil anerkende dem som holder Hans herlighed for øje. Han vil gøre dem dygtige og forstående og tilpasse dem til deres arbejde. Enhver som går ind i Guds tjeneste, opsat på at gøre sit bedste, vil tage imod en dyrebare uddannelse, hvis han giver agt på den instruktion Herren giver, og ikke følger sin egen visdom og hans egne idéer. Alle skal være lærvillige, til at søge Herren med ydmyghed, og bruge Ham, med fornøjelse og taknemmeligt, så er kundskaben nået (MS 18, 1905).

23-28 (kp. 8,6, 7; 2.Krøn. 5,7, 8, 12-14). Yderligere to engle sættes i arken. - En meget pragtfuld helligdom var blevet gjort, efter det mønster der var blevet vist Moses på bjergene, og siden hen bragt af Herren til David. I tillæg til keruberne på toppen af arken, gjorde Salomon to andre engle der var større, der står på hver ende af arken, og repræsenterer himmelske engle vogte Guds lov. Det er umuligt at beskrive denne helligdoms skønhed og glans. På dette sted blev den hellige ark frembåret med højtidelig ærbødighed af præsterne, og sat på sit sted under de to statelige kerubers vinger, der stod på gulvet.

Det hellige kor, opløftede deres stemmer i pris til Gud, og melodien af deres stemmer blev akkompagneret af alle slags musikinstrumenter. Og medens templets sale genlød af pris, tog

skyen af Guds herlighed besiddelse i huset, og den havde tidligere fyldt ørkenabernaklet. "Da præsterne derpå gik ud af helligdommen (RH 9. nov., 1905).

Kapitel 7

13, 14, 40 (kp. 5,3-18; 2.Krøn. 2,13. 14; 4,11). Salomon burde have brugt de talenter der var. - Den første ting som Salomon burde have tænkt i forbindelse med templets opbyggelse var hvordan han kan få al styrke og evner der var muligt fra det folk som Kristus havde oplært ved beskederne igennem Moses til Israel (MS 5, 1912).

Kapitel 8

6. 7. Se EGW for kp. 6,23-28.

54. Se EGW for 2.Krøn. 6,13.

Kapitel 10

18-27 (Præd. 1,14). Medynk for det menneske som blev misundt. - Mange var misundelige på Salomons popularitet og overmådelige herlighed, og troede at han måtte være den lykkeligste frem for alle mennesker. Min midt iblandt al den kunstige herlighed er den misundelsesværdige mand en af de mest ynkværdige. Hans ansigt var mørk af fortvivlelse. Al den glans der var omkring ham er ikke andet end nødens forhånelse og hans tankers pinsler idet han ser tilbage på hans forspildte liv, for at søge lykke gennem føjelighed og selvtilfredsstillelse i ethvert ønske (ST 7. feb., 1878).

Kapitel 11

(1031) **1. Uhelliggjorte ægteskaber forårsager undergang.** - Alle Salomons synder og overskridelser kan spores tilbage til hans store fejltagelse at ikke sætte lid til Gud for den visdom, og vandre i ydmyghed for ham. . . .

Den lektie vi har at lære fra historien om dette forvanskede liv er nødvendig for en fortsat afhængighed af Guds råd; at omhyggeligt våge over vor handlingers tendenser, og reformere enhver vane, der skulle drages os fra Gud. Det lærer os at stor forsigtighed, årvågenhed og bøn skal holde vor tros enkelthed og renhed ubesmittet. Hvis vi vil oprejse os til den moralske udmærkelse, og opnå den fuldkomne religiøse karakter, hvilken sondring skal bruges til at danne venskaber, og valg af livsledsager!

Ligesom Israels konge, følger mange deres egne kødelige ønsker, og går ind i uhelliggjorte ægteskaber. Mange som begyndte livet med en pletfri og lovende opstart, inden for deres begrænsede virkekreds, ligesom Salomon i sin ophøjede rang, mistede ved et falsk og uigenkaldeligt skridt ind i ægteskabsforhold deres sjæle, og trak andre ned i fordærv sammen med dem. Idet Salomons hustruer vendte sit hjerte bort fra Gud til afgudsdyrkelse, sådan gør letsindige kammerater, som ikke har dybe principper, vender deres hjerter bort som tidligere var ædle og sande, til forfængelige og fordærvende indflydelser, og direkte umoralitet (HR maj, 1878).

1-4 (1 Kor. 10,12). En særlig lektie til den ældre. - Hos Salomon siger den inspirerede skrift: "Drog hans hustruer hans hjerte til fremmede guder, og hans hjerte var ikke mere helt med Herren hans Gud."

Dette er ikke et emne man skal lade hånt om. Det hjerte der elsker Jesus ville ikke ønske andres ulovlige hengivenhed. Enhver mangel dække i Kristus. Denne overfladiske hengivenhed er af samme karakter som den ophøjede nydelse om Satan lovede

Eva. Det dækker over det som Gud har forbudt. Når det er for sent kan hundredvis advare andre om at ikke vove sig ud på afgrunden. Forstand, position, rigdom kan aldrig, aldrig gå i stedet for moralske egenskaber. Rene hænder, et rent hjerte, og ædel alvorlig hellige mod Gud og Herrens sandhed overgår Ofirs guld. En ond indflydelse har en forevigende kraft. Jeg ønsker at jeg kunne sætte denne sag frem for Guds lovlydige folk, præcis sådan det er vist mig. Lad den sørge erindring om Salomons frafald advare enhver sjæl til at afsky den samme afgrund. Hans svaghed og synd er går ned i generation efter generation. Den største konge der nogen sinde har ført et scepter, som det er blevet sagt at han var Guds elskede mand, skønt han fejlplacerede hengivenhed, blev besmittet og sørgelig forladt af sin Gud. Den mægtige hersker på jorden havde fejlet og ikke behersker sine egne lidenskaber. Salomon kunne være blevet frelst "som med ild," alligevel kan hans anger ikke udviske disse høje steder, eller demoralisere de sten, som med ild forblev som vidnesbyrd for hans forbrudelser. Han vanærede Gud, valgte hellere at blive kontrolleret af lyst, end at få del i guddommelig natur. Hvilken en arv har Salomons liv ikke overbragt til dem, som vil bruge hans liv som eksempel, til at dække over deres egne nedrige handlinger. Vi kan enten overføre en arv til godt eller ondt. Skal vore liv og vort eksempel være en velsignelse eller en forbandelse? Skal folk se på vore grave og sige: Han har ruineret mig, eller Han redde mig? . . .

Den lektie der læres fra Salomons liv har en særlig moralsk lærdom på ældres liv, på dem som ikke længere klatrer på bjerget, men stiger ned og ser solen i vest. Vi forventer at se mangler i de unges karakter, som ikke kontrolleres af kærlighed og tro på Jesus Kristus. Vi ser unge sveje mellem rigtigt og forkert, vakle mellem faste principper og den næsten overvældende strøm af ondt, så de mister fodfæste til fordærv. Men til dem i moden alder forventer vi bedre ting. Vi ser efter at karakteren er fæstnet, efter principper der er rodfæstet, og til dem der er uden for forureningens fare. Men Salomons sag er foran os som en advarselsfyrtår. Når du, aldrene pilgrim som har kæmpet livets kampe, tænker du at du står og passer på at du ikke falder. Hvor svag og vaklende var ikke karakteren i Salomons tilfælde, af natur kæk, fast og beslutsom, rystet som et rør i vinden, under fristerens magt! Hvordan blev den gamle knudrede ceder i Libanon, (1032) en robust eg fra Bashan, bøjet for fristelsens vindstød! Hvilken lektie er det ikke for alle som ønsker at redde deres sjæle, og våge hele tiden i bøn! Hvilken advarsel er det ikke at altid holde Kristi nåde i deres hjerte, og kæmpe mod indre fordærv og ydre fristelser! (Brev 51, 1886).

Lige så længe som livet varer ved, er der behov for at bevogte hengivenheden og lidenskaberne med et fast målsætning. Der er indre fordærv, der er ydre fristelser, og uanset hvor Guds arbejde går frem, planlægger Satan at ordne omstændighederne sådan at fristelsen skal komme med overmandende styrke over sjælen. Intet øjeblik kan vi være sikre, kun når vi stoler på Gud, livet skjult med Kristus i Gud (Brev 8b, 1891).

4-6. Hvorfor brød Gud sin pagt med Salomon. - [1 Kong. 11,4-6 citeret.] Salomon mistede sin forbindelse med himlen, og satte et så vildledende eksempel for Israel at Gud ikke kunne forsvare ham. Gud brød sin pagt med Salomon fordi Salomon var illoyal. Havde Salomon givet agt på den instruktion han havde fået, ville Gud have arbejdet igennem ham for at åbenbare Sin magt og majestæt for verden.

De som Herren har givet stort lys i dag, vil finde deres eneste sikkerhed i at vandre på Herrens vej og stille sig selv, hvor han kan udføre sin vilje gennem dem. Gud vil gøres store ting for dem, som vil lære af ham og ikke spørge sig selv til råds, men spørge ham, som aldrig tager fejl. Vor sikkerhed, vor visdom, består i at genkende og give agt på Guds belæring. Den mest værdifulde kundskab vi kan få er Guds kundskab. Dem som vandrer ydmygt for Ham, elsker Ham højest og adlyder Hans ord, vil velsignes med visdom. De vil få himlens kundskab at viderebringe til andre. Guds gave er visdom, og holdes ren for al besmittelse. Haves denne i hænde pålægges enhver en særlig forpligtelse at forherlige gud ved at velsigne sine medmennesker.

Gudsfrygten skal altid holdes frem for mennesket, spørge for hvert skridt: "Er dette Herrens vej?"

Gud ønsker at have retfærdig repræsentation på denne jord, igennem hvem Han kan meddele Sin særlige gunst til Sit folk. Disse repræsentanter skal være mennesker som ærer Gud, ved at holde Hans bud, - kloge, sande mennesker, som kan handle som ledere, vandre forsigtigt, vise verden betydningen af sand loyalitet mod Gud (MS 1, 1912).

4 (Åb. 2,4, 5). En lystestage fjernes. - Kendte Salomon Gud, da han handlede efter afgudstilbedernes veje? - Nej; han havde glemt sin ungdoms rige erfaring og de bønner han havde gjort i templet. [Åb. 2,4, 5 citeret.]

Lystestagen var blevet fjernet fra sit sted da Salomon glemte Gud. Han mistede Guds lys, han mistede Guds visdom, han stillede afgudsdyrkelse op mod religion (RH 29. marts, 1892).

4-8 (2 Kong. 23,13, 14). Et mindesmærke for en fornæret karakter. - Få indser at de i deres liv hele tiden udøver en indflydelse som vil bevare for godt eller ondt. Der er gået hundredvis år siden Salomon lod disse afgudsaltre rejse på bjerget; og selvom Josia havde nedlagt dem som tilbedelsessteder, indeholder deres ruiner arkitekturdele der stadig var på Kristi dage. Disse fremspring som altrene havde stået på blev kaldt anstødelighedens bjerg af det helhjertede Israel.

I sin stolthed og iver indså Salomon ikke at de hedenske altre blev rejst medens han havde en fornæret karakter, til problem for mange slægter, og blive bemærket af tusindvis. På samme måde er det med enhver handling i livet til godt eller til ondt; og det er kun ved at handle principfast i dagliglivets prøver, at vi får kraft til at stå fast og trofast i de mest forlige og vanskelige stillinger.

Bemærkningerne om Salomons frafald lever i tiderne efter ham. I Kristi dage, kunne templets tilbedere se, stik modsat dem, på Anstødelighedens bjerg, og mindes om deres rige og herlige tempels bygmestre, den mest kendte af alle konger, havde skilt sig selv af fra Gud, og rejst altre til hedenske afguder, så jordens mægtigste hersker ikke havde regeret efter sin egen ånd. Salomon gik i døden som en angerfuld mand; (1033) men hans anger og tårer kunne ikke udviske tegnene på Anstødelighedens bjerg fra hans ulykkelige bortgang fra Gud. Ruinerede mure og nedbrudte søjler bar tavse vidner om tusinde års frafald hos den største konge, so nogen havde siddet på en jordisk trone (HR maj, 1878).

4-11. Luksus, vin, afgudsdyrkende kvinder, var Salomons nederlag. - I al sin ære vandrede Salmomon klogt og fast efter Guds råd i en anseelig tid; men han blev til sidst overvundet af fristelser som kom igennem hans velstand. Han havde levet i luksus fra sin ungdom af. Han appetit var blevet stillet med de mest delikate og dyreste lækkerier. Virkningen af denne luksuriøse levevis, og fri for brug af vin, omfåede til sidst hans forstand, og fik ham til at forlade Gud. Han indgik overilede og syndige ægteskabsforhold med afgudsdyrkende kvinder (HR april, 1878).

9-12 (kp. 14,21). Salomons indflydelse på sine børn. - Det var denne profeti om forestående ruin der vækkede den frafaldne konge som fra en drøm, og havde ledt ham til at anger, og til at forsøge at forblive der, så vidt det var muligt for ondskabens tidevandsbølge der i de sidste år af hans regering havde rejst sig højere og højere. Men på tidspunktet for hans anger, kun nogle af de livsår han havde tilbage, og han kunne ikke håbe at bortlede konsekvenserne mange års fejltagtighed. Hans onde handlemåde havde sat gang i en påvirkning, der efterfølgende aldrig kom kontrol over.

Dette var særlig tilfældet da de børn han fik født ved afgudsdyrkende kvinder, blev oplært. Reoboam, den søn Salomon valgte som sin efterfølger, havde af en amoritinde, fået et karakterpræg der ledte ham til at se synd som ønskværdig. Nogle gange dristede han sig til at tjene Gud, og blev tilstået et mål af velstand; men han var ikke standhaftig, og til sidst gav han efter for onde påvirkninger, som omgav ham fra hans barndom (RH 3. juli, 1913).

Kapitel 12

25-33. Fare for at fastholde Jeroboams ånd. - I dag er mennesker i fare for at fastholde den samme ånd som Jeroboam fastholdt, og gøre et arbejde der i karakter ligner det arbejde han gjorde. Hans planer, som blev sat i gang, førte Israels børn bort fra Gud til afgudsdyrkelse og de udførte og begik forfærdelige onde ting. Hele jordens dommer vil anklage Jeroboam for hans de frygtelige resultater af hans handlemåde. Og for at anklage dem, der følger hans eksempel vil resultaterne af deres forkerte handlemåde blive lagt frem. (Brev 113, 1903).

Kapitel 13

11-19. Kun Gud kan tilbagekalde Sine ordrer. -

Gudsmennesket var ikke bange for at overbringe sit irettesættelsesbudskab. Han tøvede ikke med at angive kongens falske tilbudsessystem. Og han afviste Jeroboams indbydelse, selvom der blev udlovet en belønning. Men han lod sig selv overtale af en som hævdede at have et budskab fra himlen.

Når Herren giver et menneske en befaling som den Han giver denne budbringer, må Han Selv tilbagekalde ordren. Dem som vender sig bort fra Guds stemme for at lytte og besvare ordren, vil de truende onde ting komme. Fordi denne budbringer adlød falske ordrer, lod Gud ham blive udslettet (MS 1, 1912).

Kapitel 14

21. Se EGW for kp. 11,9-12.

Kapitel 16

31. Jesebel imod Guds Ånd. - Hvor få erkender kraften fra en uheldiggjort kvinde. Jeg blev ført tilbage til Akabs tid. Gud ville have været med Akab, hvis han havde vandret efter himlens råd. Men dette gjorde Akab ikke. Han giftede sig med en kvinde der blev givet til afgudsdyrkelse. Jesebel havde mere magt over kongen end Gud havde. Hun førte ham ud i afgudsdyrkelse, og sammen med ham folket (MS 29, 1911).

Jesabels indflydelse over Akab var større end Guds Ånds indflydelse, uanset hvor mægtig og overbevisende en overbevisning fra himlen (MS 19, 1906).

Kapitel 17

1. Elias tog himlens nøgle. - Før han [Akab] kunne komme sig over sin forbavselse eller forme et svar, forsvandt (1034) Elias, og tog himlens nøgle med sig. . . .

Hans ord havde låst for himlens rigdomme inde, og kun hans ord kunne åbne dem igen. . . . Akab indså ikke at profeten havde forladt hans nærværelse uden irettesættelse indtil gudsmennesket var kaldt tilbage (RH 14. aug., 1913).

1,2. Guds menneske med Guds budskab. - Gud har altid mennesker som Han har betroet Sit budskab. Hans Ånd bevæger på deres hjerter, og tvinger dem til at tale. Besjælet med hellig iver, og med den stærke guddommelige impuls over sig, går de i gang med at udføre deres opgave uden kolde beregninger af konsekvenser af at sige de ord til folk som Herren har givet dem. Men Guds tjener bliver snart klar over at han har risikeret noget. Han finder sig selv og sit budskab sat til genstand for kritik. Hans manerer, hans liv, hans velstand efterses og får bemærkninger. Hans budskab rives i småstykker og forkastes i den mest smålige og uheldige ånd, sådan som mennesker med begrænset dømmekraft finder det rigtigt. Har det budskab gjort det arbejde

Gud har tiltænkt at det skal gøre? Nej; det har tydeligvis slået fejl, fordi tilhørernes hjerter var uheldige.

Hvis prædikantens ansigt ikke er fast, hvis han ikke har en utæmmelig tro og mod, hvis hans hjerte ikke er gjort stærkt af et stadigt fællesskab med Gud, vil han begynde at skabe sit vidnesbyrd for at behage uheldiggjorte ører og hjerter hos dem han taler til. I hans bestræbelser på at undgå den kritik han udsættes for, adskiller han sig fra Gud, og mister fornemmelsen for guddommelig velvilje, og hans vidnesbyrd bliver tamt og tamt og livløst. Han finder at hans mod og tro er borte, og hans arbejde er magtesløs. Verden er fyldt med indbildte personer og hylklere som har givet efter for ønsket om fornøjelse; men de trofaste mænd, som ikke søger selviske interesser, men elsker deres brødre for godt at lade synd komme over dem, er der faktisk få af (RH 7. april, 1885).

Kapitel 18

17. Oprører kritiserer andre for problemer. - dem som nægter at tage imod irettesættelse og blive rettet, vil udvise fjendskab, ondsindethed og had imod det redskab som Gud har brugt. De vil ikke lade nogen midler være prøvet for at kaste skam på ham, der frembar dem budskabet. Ligesom Akab imod Elias vil de føle at Guds tjener er ham som er forhindringen, forbandelsen. Akab sagde: "Er du den som skaber trængsel for Israel?" (RH 8. jan., 1884).

36-40. Den der stod helt frem for Gud. - Gud ville have sin ære ophøjet frem for mennesker som den højeste, og Hans råd bekræftet i folkets øjne. Profetens vidne på Karmels bjerg giver eksemplet hos dem, som stod helt frem for Gud, og Hans arbejde på jorden. Profeten kalder Herren ved Sit navn, Jehova Gud, som Han Selv har givet til at betegne Hans nedlidenhed og medfølelse. Elias kalder Ham Abrahams og Isaks og Israels Gud. Dette gør Han så Han kan fremkalde ydmyg erindring for Herren i Sit frafaldne folks hjerter, og forvisse dem om Hans rige, og frie nådegave. Elias beder: Vær det kendt at denne dag er du Israels Gud. Guds ære skal ophøjes som det højeste, men profeten beder yderligere om at hans mission også må bekræftes. "Lad det blive kendt på denne dag at du er Gud i Israel," beder han, "og at jeg er din tjener, og at jeg har gjort alle disse ting ved dit ord. Hør mig, O Herre," beder han, "hør mig." . . .

Hans iver for Guds ære og hans dybe kærlighed for Israels hus bringer lektier til alles belæring, som i dag star som Guds værks repræsentanter på jorden (Brev 22, 1911).

42-44. Vigtige lektier fra Elias. --Der er mange vigtige ting for os at lære gennem de erfaringer, Elias gjorde. Da han på Karmels bjerg opsendte sin bøn om regn, blev hans tro prøvet, men han blev ved med at gentage sin bøn til Gud. Seks gange bad han indtrængende, og dog var der intet, der tydede på, at hans bøn var blevet hørt, men med stærk tro frembragte han sin bøn for nådens trone. Hvis han havde tabt modet og opgivet det efter den sjette gang, ville hans bøn ikke være blevet besvaret, men han holdt ud indtil svaret kom. Vi har en Gud, hvis øre ikke er tillukket for vore bønner, og hvis vi holder os til hans ord, vil han belønne vor tro. Han vil, at alle vore interesser skal være et led i hans interesser, (1035) og så kan han trygt velsigne os, for så tager vi ikke selv æren, når vi får velsignelsen, men priser kun Gud for den. Gud besvarer ikke altid vore bønner første gang, vi kalder på ham; for hvis bøn gjorde det, ville vi måske tage det som en selvfølge, at vi havde ret til alle de velsignelser og goder, som han skænker os. I stedet for at ransage vore hjerter og se nogen af de onder vi gemmer på, om nogen synd føjes, skulle vi blive ryggesløse, og ikke indse vor afhængighed af Ham, og vor behov for Hans hjælp.

Elias ydmygede sig selv, indtil han var i en tilstand hvor han ikke selv kunne tage æren. Dette er den situation hvor Herren hører bøn, for så skal vi prise Ham. Vanen at rose mennesker, er en af resultaterne af at gøre meget ondt. Når den ene roser den anden, forledes mennesker til at føle at ære og herlighed tilhører ham. Når du ophøjer mennesker, lægger du en snare for hans

sjæl, og gør præcis som Satan vil have dig til. Du bør rose gud med hele dit hjerte, sjæl, kraft, sind og styrke; for Gud alene er værdig at blive forherliget (RH 27. marts, 1913).

43, 44. Elias' hjerteransøgelse. - Tjeneren vågede medens Elias bad. Seks gange vendte han tilbage fra vagten og sagde: Der er intet, ingen sky, intet tegn på regn. Men Profeten opgav ikke i modløshed. Han vedholdt at se tilbage på hans liv, og se om han ikke havde fået æret Gud, om han havde bekendt sine syner, og der fortsatte med at hjem søge sin sjæl for Gud, medens han holdt øje efter tegn på at hans bøn var blevet besvaret. Da han ransagede sit hjerte, syntes han at blive mindre og mindre, både i sine egne øjne og i Guds. Det forekom dem, at han var intet og at Gud var alt; og da han nåede til at give afkald på sit eget jeg, mens han klyngede sig til Frelseren som sin eneste styrke og retfærdighed, så kom svaret. Tjeneren kom frem og sagde: "Se, der rejser sig en lille sky ude fra havet, ligesom et menneskes hånd " (RH 26. maj, 1891).

Kapitel 19

4. Se på Gud, fasthold mod. - Hvor modig og heldig et menneske end kan være under udførelsen af et særligt arbejde, så vil han do tabe modet, når forholdene bliver prøvende for hans tro, hvis ikke han bestandig holder sig til Gud. Selv efter at Gud har givet ham tydelige beviser på sin magt, og efter at han er blevet styrket til at gøre Guds gerning, vil det glippe for ham, hvis ikke han ubetinget stoler på den Almægtige. (RH 16. okt, 1913).

18. Mange har ikke bøjet knæ for Baal. - I vore byer er der tusinder som har Guds frygten for sig, som ikke har bøjet knæ for Baal. Det er fordi så mange af disse er under beskedne forhold, så verden ikke bemærker dem. Men skønt de skjules på hovedveje og biveje, søger disse Gud (MS 17, 1898).

19-21. Elisas karakter.--Elias blev opmærksom på Elisa, Sjafats søn, som sammen med tjenerne pløjede med tolv spand okser. Han var deres opdrager, leder og medarbejder. Elisa boede ikke i de tæt befolkede byer. Hans fader var en jævn landmand. Langt fra byens og hoffets adspredelser havde Elisa fået sin opdragelse. Han var blevet oplært til enkle vaner og til at vise lydighed mod sine forældre og mod Gud. Derved blev han i fred og ro forberedt til at gøre det ydmyge arbejde at dyrke jorden. Men skønt Elisas sjæl var ydmyg og stilfærdig, havde han ikke et omskifteligt sind. Retskaffenhed, troskab og kærlighed til Gud og guds frygt kendetegnede ham. Han havde en herskers egenskaber, men de var forenet med ydmygheden hos en, der gerne vil tjene. Hans sjæl var blevet opøvet i de små ting, til at være tro i alt, hvad han skulle gøre; så hvis Gud skulle kalde ham til at handle mere direkte for sig, ville han være beredt til at høre hans røst. Elisa var i sit hjem omgivet af rigdom, men han forstod, at han for at opnå en alsidig uddannelse bestandig måtte tage del i et hvilket som helst arbejde, der trængte til at gøres. Han ville ikke i nogen retning have lært mindre end sin faders tjener. Han havde først lært at tjene for at kunne vide, hvordan man skal lede, belære og befale.

Elisa ventede i tilfredshed, gjorde sit arbejde ihærdigt. Dag for dag, igennem praktisk lydighed og den guddommelige nåde han var betroet, opnåede han (1036) fornødne retskaffenhed og styrke. Medens han gjorde alt det han muligt kunne gøre i samarbejde med sin fader i hjemmet, gjorde hans Guds tjeneste. Han lærte hvordan han skulle samarbejde med Gud. (YI 14. april, 1898).

Kapitel 22

7.8. Fordomme forblinder øjnene for sandheden. - Jo mere skriften studeres, des klarer vil vi forstå vore tanker og handlingers sande karakter. Men tusindvis lægger bibelen til side af samme grund som Akab hadede Mika. Fordi den profeterer

ondt imod synderen, hævder de at finde forhindringer og selvmodsigelser i Guds ord. Medens de bekender at være åben over for domfældelsen, lader de fordomme tage magten, og nægte at se sandheden som Ordet åbenbarer (YI, 10. juni, 1897).

2. Kongebog

Kapitel 1

2, 3. Røsten fra mørkets prins.--Man mente at Ekrons gud gav informationer gennem mediet af dets præster, angående fremtidige begivenheder. Rigtig mange mennesker gik for at spørge efter det; men de forudsigelser og den information, der blev givet udgik direkte fra mørkets prins. (RH 15.jan., 1914).

3. Er der ingen Gud i Israel? --Gud er jeres rådgiver, og vi er altid i fare for at vise Gud mistillid, når vi søger råd og vejledning hos mennesker som ikke sætter deres lid til Gud, og som er så blottet for visdom i sager som de vil, ved at følge deres egen dømmekraft, forhindrer værket. De genkender ikke Gud til at være ubegrænset i visdom. Vi skal anerkende Gud i alle vore råd, og når vi beder til ham, skal vi tro at vi modtager de ting vi beder ham om. Hvis du gør der afhængig af mennesker, som ikke elsker Gud og adlyder hans bud, vil du visselig komme ud på meget vanskelige steder. Dem som ikke er forbundet til Gud er forbundet til Guds fjende, og fjenden vil arbejde med dem for at lede os på falske stier. Vi ærer ikke Gud når vi går til side for den eneste sande Gud for at spørge Ekrons gud. Spørgsmålet er: Er det fordi der ikke er en Gud i Israel, at I er gået til Ekrons Gud med jeres spørgsmål? (MS 41, 1894).

Kapitel 2

1-6. Nogle behøver mange træk.--Igen, Gud ser at en arbejder behøver at være tættere forbundet med Ham; og for at dette sker, adskiller Han ham fra venner og bekendte. Da han beredte Elias til forvandlingen, bevægede Han ham fra sted til sted så han ikke kom til at sætte sig ned i ro og mag, og derved ikke få den åndelige kraft. Og det var Guds plan at Elias indflydelse skulle være en kraft der hjælper mange sjæle til at vinde en videre og mere nyttig erfaring.

Lad dem som ikke har fået lov at hvile i ro, som hele tiden er i bevægelse, som slår deres telt op i nat et sted, og i morgen nat et andet sted, huske på at Herren leder dem, og at det er Hans måde at hjælpe dem til at forme fuldkomne karaktertræk. I alle de forandringer vi er blevet pålagt at gøre, skal Gud kunne genkendes som vor ledsager, vor vejleder og vor afhængighed. (RH 2. maj, 1907).

1-8. Vore profetskoler.-- Lige før Elias blev taget til himlen, besøgte han profetskolerne, og underviste de studerende i de mest vigtige punkter i deres uddannelse. De lektioner han gav dem om tidligere besøg, som han gentog nu, gjorde indtryk på de unge, om betydningen af at lægge enkelhedens mærke i ethvert træk i deres uddannelse. Kun på den måde, kunne de modtage himlens form, og gå frem og arbejde på Herrens veje. Hvis de ledes som Gud ønsker at de skal være, vil vore skoler i budskabets afsluttende dage gøre et lignende arbejde, som det er blev gjort på profetskolerne. (RH 24.okt., 1907).

(1037) **9. Kædes ens selv op med Helligånden betyder succes.**--Succesen med Elias gerning skyldtes ikke de nedarvede egenskaber han besad, men at han underkastede sig selv under Helligånden, som var givet ham, ligesom den vil gives til alle som udøver levende tro på Gud. I hans ufuldkommenhed har mennesket taget privilegiet at kæde sig selv sammen med Gud gennem Jesus Kristus. (MS 148, 1899).

9, 15. Magt forenet med øm medfølelse. - Elisa fik en dobbeltrolle i den ånd er var over Elias. I ham var Elias ånd

forenet med Kristi ånds venlighed, barmhjertighed og øm medfølelse. (Brev 93, 1902).

11-15 (Zak. 4,6). Afvigelse diskvalificerer til tjeneste. - Fra da af stod Elisa i stedet for Elias. Han blev kaldet til den højeste position, fordi han havde været tro i nogle få ting. Spørgsmålet kom op i hans tanker: Er jeg kvalificeret til en sådan stilling? Men han vil ikke sit sind komme i tvivl. Den største kvalifikation et menneske i en betroet ærefuld stilling kan gøre er at adlyde Herrens ord ubetinget. Elisa måtte bruge sine fornuftsevner på alle andre emner end det som ikke tillader fornuften. Han skulle adlyde Herrens ord til alle tider og på alle steder. Elisa har lagt sin hånd på ploven, og han måtte ikke se tilbage. Han afslørede sin beslutsomhed og faste tillid til Gud.

Denne lektie er til os at studere omhyggeligt. Vi skal under ingen omstændigheder vige fra vor alliance. Ingen af de pligter som Gud kommer med til os, må få os til at virke på tværs af Ham. Guds Ord skal være vor rådgiver. Det er kun dem som udviser fuldkommen og grundig lydighed mod Gud som Han vil vælge. Dem som følger Herren skal være faste og ligefremme i at adlyde Hans ordrer. Enhver afvigelse at følge menneskelige påfund eller planer diskvalificerer dem til at være troværdige. Også om de skal vandre som Enok gjorde, - med Gud alene, - må hans børn adskilles fra dem som ikke adlyder Ham, som viser at de ikke er i vital forbindelse med Ham. Herren Gud er en vært, og alle som er i Hans tjeneste vil erkende betydningen af Hans ord til Zerubbabel: "Ikke ved magt, ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskares herre" (YI 28. april, 1898).

15. Lektier fra Elias og Elisa. - Beretningen om Elias og Elisa må bringes frem i klare linjer, så vore folk kan forstå betydningen af det reformarbejde der skal udrettes i denne tidsalder. Og om vore folk må få forvisning om at deres fødder står på sikker grund!

De lektier der skal læres fra Elias og Elisas liv betyder meget for alle, som bestræber sig på at plante mænd og kvinders fod på den evige Klippe. Medarbejderne må ydmyge deres egne hjerter hvis de vil forstå Guds hensigter med dem; de må selv bestræbe sig på den mest sande fornemmelse hvis de vil påvirke andre til at gå ind ad den lige port. Sandhedens fremstilling må ske med nåde og med kraft for dem, der står i behov for lys og opløftelse (Brev 30, 1912).

Kapitel 4

38-44 (kp. 6,1-7). Skoler blev respekteret for lærdom og fromhed. - Samuel fik grundlagt de første regulære institutioner til religiøs undervisning og opåbning af de profetiske gaver. Blandt de største studieemner var Guds lov med de instrukser Moses fik, hellig historie, helligmusik og poesi. I disse "profetskoler" blev unge mænd oplært af dem som ikke blot godt kyndig i guddommelig sandhed, men som selv fastholdt en tæt forbindelse med Gud og havde fået Hans Ånds særlige gave. Disse opdragere nød folkets respekt og tillid bade i lærdom og i fromhed. Helligåndens kraft blev ofte tydeliggjort ganske på faldende i disse forsamlinger, og udøvelsen af den profetiske gave var ikke ualmindelig. Disse skoler, vore colleges, var af usigelig værdi for Israel, ikke kun for at give religiøs sandhed en udbredelse, men for at bevare den livsvigtige gudfrygtighed. (ST 20. juli, 1882).

Kapitel 6

1-7. Se EGW for kp. 4,38-44.

Kapitel 8

(1038) **16, 18. Jesabels plan lykkedes ikke.** - Med hendes tillokkende kunster, gjorde Jesabel Josafat til sin ven. Hun

arrangeret et ægteskab mellem hedes datter Atalia og Joram, Josafats søn. Hun vidste at hendes datter, opdraget under hendes vejledning og ligeså samvittighedsløs som hun selv, ville gennemføre hendes planer. Men gjorde hun det? Nej, Profetsønnerne, som var blevet uddannet på de skoler Samuel havde oprettet, var standhaftig for sandhed og retfærdighed (MS 116, 1899).

Kapitel 10

1-31. Jehus religion var usikker. - Mennesker er træge til at lære den lektie at det som Jeho fastholdt aldrig binder hjerter sammen. Det er ikke sikkert for os at binde vore interesser til Jehus religion; for det vil resultere i et bedrøvet hjerte over Guds sande medarbejdere. Gud har ikke givet nogen af Sine tjenere opgaven at straffe dem som ikke vil give agt på Hans advarsler og irettesættelser. Når Helligånden bliver i hjertet, vil den lede menneskeagenten til at se sine egne karaktermangler, og ynkes over andres svaghed, og tilgive ligesom han ønsker at blive tilgivet. Han vil være medlidende og Kristus lig (RH 10. april, 1900).

Kapitel 15

5. Se EGW for 2.Krøn. 26,16-21.

Kapitel 20

12-15 (Es. 39,1-4). Hvad har de set? - Hvad har dine venner og bekendte set i dit hus? Har du fremvist de ting som går til ved brugt, i stedet for at åbenbare rigdommene fra Kristi nåde? Eller overbringer du nye tanker om Kristi karakter og arbejde til dem du kommer i kontakt med? Har du altid en frisk åbenbaring om Hans medlidende kærlighed at give til dem som ikke kender Ham? (ST 1. okt., 1902).

Kapitel 22

10, 11 (2.Krøn. 34,18. 19). Josias anger peger på vort arbejde. - Da Josias hørte advarsels og fordømmelsesordene fordi Israel havde trådt på himlens forskrifter, ydmygede han sig selv. Han græd for Herren. Han gjorde en grundigt anger- og reformeringsarbejde, og Gud accepterede hans anstrengelser. Hele Israels menighedsforsamling indgik en højtidelig pagt at holde Jehovas bud. Dette er vort arbejde i dag. Vi må angre fortidens under i vore gerninger, og søge Gud af hele vore hjerter. Vi må tro at Gud mener præcis hvad Han siger, og ikke gå på kompromis med ond på nogen måde. Vi bør stærkt ydmyge os selv for Gud, og betragte ethvert tab som ønskværdigt frem for at tabe Hans gunst (RH 31. jan., 1888).

13. Se EGW for 2.Krøn. 34,21.

14. Se EGW for 2.Krøn. 34,22.

Kapitel 23

1-3 (2.Krøn. 34,29-31). Behov for en reform. - Josia havde læst den lovbog for præster og folket, der fandtes i arkens side i Guds hus. Hans følsomme samvittighed blev dybt oprørt idet han så hvor vidt folket havde gået væk fra den pagts forlangender, som de havde med Gud. Han så at de fjøede appetitten i et forfærdeligt omfang, og forvanskede deres sanser med brug af vin. Mænd i hellige embeder blev ofte uarbejdsdygtige til pligterne i deres stillinger, fordi de gav efter for vindrikeri. Appetitten og lidenskaber fik hurtig herredømme over folkets fornuft og dømmekraft, indtil de ikke kunne se at Guds

gengældelse ville følge efter deres fordærvede handlemåde. Josias, den unge reformator, nedrev i Guds frygt de vanhellige helligdomme og hæslige afguder der blev bygget til hedensk tilbedelse, og andre der var rejst for at ofre til hedenske guder. Alligevel ville der stadig kunne ses mindesmærker fra Israels konges og hans folks frafald på Kristi tid (HR april, 1878).

Bogen er en allieret i reformarbejdet. - I sin position som konge, var det Josias arbejde at føre de principper der blev undervist i fra lovbogen, ud det jødiske folk. Dette bestræbte han sig på at gøre trofast. I selve lovbogen fandt han en kundskabsrigdom, en kraftfuld allieret til reformarbejdet (GCB 1. april, 1903).

(1039) **2 (2.Krøn. 34,30). Josias syn på hans højeste position.**

- At vore oplæser til lovbogen, med et "Så siger herren," betragtede Josia som den højeste stilling som han kunne få. . . .Fyrsternes højeste arbejde i Israel, - læger, lærer på vore skoler, så vel som prædikanter og dem som er i betroede stillinger på Herrens institutioner, er at opfylde det ansvar der påhviler dem, at fæstne skriften i folkets sind, som et som på et sikkert sted, at bruge deres gudsgivne talent til indflydelse, at indprente sandheden at "Herrens frygt er visdoms begyndelse." For at lederne i Israel udbreder et kundskab til Skrifterne til alle deres grænser er at virke for åndelig sundhed; for Guds Ord er et blad fra livets træ (MS 14, 1903).

10. Børn behøver ikke at blive ofret til Molok. - Religion i hjemmet - hvad vil det ikke udrette? Det vil gøre det arbejde som Gud har påtænkt skal gøres i enhver familie. Børn vil blive opdraget til Herrens tugt og formaning. De vil opdrages og oplæres, ikke til at være samfundets et og alt, men til medlemmer i Herrens familie. De vil ikke ofres til Molok. Forældre vil blive villige undersætter under Kristus. Både faderen og moderen vil hellige sig selv til at oplære de børn, de har fået, ordentligt. De vil beslutte sig fast på at arbejde i Guds kærlighed med yderste ømhed og medfølelse for at frelse de sjæle de får under deres vejledning. De vil ikke selv lade sig optage af verdens skikke. De vil ikke opgive sig selv til fester, koncerter, danse, og lave fester og deltage i fester, for sådan gør hedningene. (NL nr. 29, s. 2).

13, 14 (1 Kong. 11,4-8). Mindesmærker for frafald. - Godhed alene er sand storhed. Enhver vil overføre en arv for godt eller ondt. På sydsiden af Oljebjerget var mindesstenene for Salomons frafald. Umådelige afguder, utdannede blokke af træ og sten, viste sig over myrte- og olivenlundene. Den unge reformer Josia, udslettede disse billeder fra Astarte og Kemosj og Molok i sin religiøse iver, men brudte stykker og masser af ruiner forblev over for Moria bjerg, hvor Guds tempel stod. Som fremmede i efterfølgende spørgsmål blev spurgt: "Hvad betyder disse ruiner der står over for Herrens tempel?" fik de svaret: "Det er Salomons anstødsbjerg, hvor han byggede altre til afgudstilbedelse for at behage sine hedenske hustruer " (Brev 8b, 1891).

29, 30 (2 Kong. 22,19, 20; 2.Krøn. 34, 26-33; 35,20-24). Josia fejltagelse. - Dem som ikke vil tage Guds Ords som forvisning, behøver ikke at håbe på den menneskelige visdom kan hjælpe dem, for menneskelig visdom, borte fra Gud, er som havets bølger, der drives af vinden og omtumbles. Kristi ord er: "Han skal vejlede jer til hele sandheden." Forkast ikke det lys der er givet.

Læs Josias beretning. Han har gjort et godt arbejde. Under hans regeringsperiode blev afgudsdyrkelsen nedlagt, og udrenset med tilsyneladende succes. Templet blev genåbnet og offersystemerne genetableret. Hans arbejde blev gjort godt.

Men til sidst døde han i et slag. Hvorfor? - Fordi han ikke tog sig af de advarsler han fik. . . . [2.Krøn. 34,26-33; 35,20-24 citeret.]

Fordi Josia døde ved et slag, hvem vil anklage Gud ved at fornægte Hans ord, så Josia går i graven i fred? Herren gav ikke Josia ordrer til at føre krig mod Ægyptens konge. Da Herren gav Ægyptens konge ordre at tidspunktet var kommet til at tjene Ham i krigsførelse, og ambassadørerne fortalte Josia at ikke føre krig mod Neko, lykønskede Josia sig uden tvivl sig med at intet ord var kommet fra Herren var kommet direkte til ham. At vende tilbage med sin hær ville have været en ydmygelse, så han fortsatte. Og på grund af dette, blev han dræbt i slaget, et slag som han ikke har noget at gøre med. Det menneske som var

blevet æret så meget af herren, ærede ikke Guds ord. Herren havde talt til hans fordel, foreskrevet gode ting til ham, og Josia blev selvsikker, og gav ikke agt på advarslen. Han gik imod Guds ord, valgte at følge sin egen vej, og Gud kunne ikke beskytte ham fra konsekvenserne af hans handling.

I vore dage vælger mennesker at følge deres egne ønsker, og deres egen vilje. (1040) Kan vi overraskes over at der er så megen åndelig blindhed? (MS 163, 1903).

Kapitel 24

10-16 (2.Krøn. 36,20). Israelitterne viste at de selv var upålidelige. - Israels børn blev taget til fange i Babylon fordi de havde adskilt sig fra Gud, og ikke længere holdt fast ved de principper som friholdt dem fra de folkeslags metoder og skikke som vanærede Gud. Herren kunne ikke længere give dem fremgang, han kunne ikke opfylde Sin pagt med dem, så længe de var utro mod den principper som Han havde givet dem så ivrigt at de skulle fastholde. Ved deres ånd og deres handlinger fejlfremstillede de Hans karakter, og han lod dem tage til fange. På grund af deres adskillelse fra Ham, ydmygede Han dem. Han overlod dem til deres egne veje, og den uskyldige led sammen med den skyldige.

Herrens udvalgte folk viste sig selv som uværdig. De viste sig selv som selviske, rænkefulde og skammelige. Men iblandt Israels børn var der kristne patrioter, som var lige så sande som stålsatte på princippet, og Herren så på disse loyale mennesker med stort behag. Der var mennesker som ikke vil fordæres af selviskhed, som ikke ville ødelægge Guds arbejde ved at følge fejlagtige metoder og praksis mennesker som ville ære Gud, når alle ting var tabt. De skulle lide med den skyldige, men i Guds forudseenhed var deres fangenskab i Babylon middel til at bringe dem ud til fronten, og deres eksempel på pletfri renhed skinner af himmelsk vellyst (RH 2. maj, 1899).

17-20 (2.Kong. 25,7; 2.Krøn. 36,11-13; Jer. 27,12-22; 39,4-7). Zedekias afviste Guds beskyttelse. - Zedekias blev nøje instrueret igennem profeten Jeremias, hvordan kan bevares fra de ulykker som visselig ville komme over ham, hvis han ikke ændrede hans kurs og tjente Herren. Ulykkerne kom, fordi han ikke i lydighed, vil sætte sig selv under Guds beskyttelse. Med hans øjne stukket ud, blev han i fangeskabets lænker ført til Babylon

Hvilken sørge og forfærdelig advarsel er dette til dem, som forhærder sig selv under irettesættelse, og som ikke vil ydmyge sig selv i anger, så Gud kan frelse dem! (Brev 281, 1905).

Kapitel 25

9 (2.Krøn. 36,19; Jer. 39,8). Svigtede som missionærer. - Hvorfor lod Herren Jerusalem udslette med ild dem første gang? Hvorfor lod Han Sit folk blive overvundet af deres fjender og ført til hedenske lande? - Det var fordi de svigtede som Hans missionærer, og havde opbygget skillemure imellem dem selv og folk omkring dem. Herren spredte dem, og så kan kundskaben om Hans sandhed føres ud til verden. Hvis de var loyale, sande og underdanige, ville Gud igen bringe dem til deres eget land (GCB 7. april, 1903).